YAŞASIN İHTİLÂLCİ KİTLE ÇİZGİSİ

Şafak
YAYINLARI
No. 2
Kasım 1971

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

I

Bize yolgösteren ihtilalci düşünce nedir? Bu, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesidir. Hâkim sınıfların zulüm ve sömürü zincirini, ancak bu düşüncenin gösterdiği yoldan ilerleyen halk yığınlarının silahlı mücadelesiyle kırabiliriz. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin temel fikri nedir?

İhtilal bir şiddet meselesidir. Ezilen ve sömürülen sınıflar, hakim sınıfların devlet mekanizmasını silah zoruyla parçalamadan ve kendi siyasi iktidarlarını kurmadan sosyalizme ve sınıfsız topluma doğru ilerliyemezler. Bundan dolayı, siyasi iktidar namlunun ucundadır. Devrimci siyasi iktidar kimin namlusunun ucundadır? İhtilalci şiddet nasıl bir şiddettir? Bu, teşkilatlı ve bilinçli halk kitlelerinin, kendilerini ezen ve sömürenlere karşı

kullandığı şiddettir. Siyasi iktidarın halkın kurtuluşu için ele geçirilmesi, halkın namlularının ucundadır. İhtilal halkın eseri olacaktır, işçi-köylü kitlelerinin eseri olacaktır. İhtilalci mücadelede halk, esas olarak kendi gücüne güvenmeli ve çetin bir şekilde savaşmalıdır. Başka hiçbir yolla, bilinçli ve teşkilatlı halk kitlelerinin silahlı mücadelesi dışında hiçbir yolla, halk ihtilali başarılamaz. Bütün diğer yollar, ya birbiri peşisıra kötü yenilgilere ve devrimci gücün israf edilmesine, ya halkın üzerine yeni bir sömürücü zümrenin geçmesine, ya da kazanılan devrimci iktidarın kısa zamanda yeniden kaybedilmesine götürür. İktidarın ele geçirilmesi kadar korunması da, bütün ülkede halkın teşkilatlı ve silahlı gücüne dayanır.

İşte, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung

Düşüncesinin can alıcı noktası budur. Eğer ihtilal olacaksa, ihtilalci bir parti olmalıdır. Bu parti, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini en sıkı bir şekilde kavrayan ve onun gösterdiği yoldan ilerleyen halka önderlik eden işçi, köylü, genç, aydın ve askerlerden meydana gelmelidir. Bu parti, kendi içinde sıkı bir disipline sahip olmalı ve hatalarını eleştiri-özeleştiri yoluyla düzeltip tecrübelerinden dersler çıkararak ilerlemelidir. Bu parti ihtilalin temel gücü olan geniş işçi-köylü kitleleri içinde derin kökler salmalı ve ihtilalci mücadelede halk yığınlarına önderlik etmelidir. İhtilalci parti, devrimci düşünceyi halk yığınlarına yaymalı; halk yığınlarının temel istek ve ihtiyaçlarını dile getirmeli; halk yığınlarının önüne sömürü ve zulümden kurtuluş yolunu açık seçik ve elle tutulur şekilde koymalıdır. Bu ihtilalci parti, her safhada işçi-köylü yı

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

ğınlarına güvenmelidir. Bugün emekçi halk, teşkilatsız ve dağınıktır. Yamaçtan akan azgın bir sel karşısında kıraç toprak nasıl müdafaasız kalır, nasıl ufalanır ve sürüklenip giderse, faşizmin saldırıları karşısında emekçi yığınlar da bugün öyle savunmasız kalmaktadır. Ama büyük bir ağacın kökleri, toprak içinde dallanıp budaklandıkça, toprağı kavrar ve sıkılaştırır. Ağacın gövdesi kalınlaştıkça, sellerin yolunu keser. İşte ihtilalci parti de tıpkı böyle, halk yığınları içinde, halk yığınlarını birleştiren ve sağlamlaştıran derin kökler salmalı; halkı teşkilatlamalı ve ihtilal yolunda seferber etmelidir. Böylelikle, yığınların öncüsü olan ihtilalci parti, halk içinde kendi gücüne güvenmek duygusunu yaratacaktır. Ezilen ve sömürülen yığınlar, çeşitli mücadeleler içinde pişerek ve çelikleşerek, dışarıdan bir "kurtarıcı" beklemenin boş olduğunu; kendi kurtuluşlarını

ancak kendi elleriyle başarabilecekle rini göreceklerdir. Ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine sadık ihtilalci parti, teşkilatlanmasını gitgide geliştiren ve gitgide çelikleşen işçi-köylü yığınlarının içinden, halkın silahlı gücünü, halk ordusunu yaratacak; bu halk ordusuyla hakim sınıfların emrindeki silahlı gücü yıpratacak, yenecek, parçalayacak ve dağıtacak; ihtilali bütün ülkede zafere ulaştıracaktır.

Bu yolun doğruluğu, son yüz yıl içinde dört büyük devrimin, Paris Komünü Ayaklanmasının, Rusya'da Büyük Ekim Devriminin, Çin Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübeleriyle ispatlanmıştır. Dünya emekçilerinin beş büyük öğretmeni, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung, halkın kurtuluşuna ışık tutan fikirlerini esas olarak bu dört büyük devrimci mücadele tecrübesinden çıkardılar. Dört büyük devrimin yolu ve beş büyük öğretmenin düşüncesi olan Marksizm -

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini her hareketimizde esas almalıyız. İhtilalci mücadelede zafere ulaşmanın ilk ve temel şartı budur. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini kavramadan, mücadelesini vermeden ve uygulamadan, ne ihtilalci bir parti inşa edebiliriz, ne halk yığınları içinde kök salabiliriz, ne ileri işçi ve köylüleri birleştirebiliriz, ne geniş kitleleri ihtilal yolunda sevketmek için gerekli teşkilatlanmayı ve pratik çalışmayı yapabiliriz, ne de geniş kitlelerin mücadelesine önderlik ederken doğru siyaset ve taktikleri uygulayabiliriz.

- Dostu düşmandan ayırabilmemiz, gerçek dostlarla birleşip, gerçek düşmanlara saldırabilmemiz için;

-Doğru devrimci düşünceyi geliştirip sahtesini yıkabilmemiz için;

- Uzun yıllar boyu bütün güçlükleri yenerek, inancımızda asla sarsılmadan, azim, cesaret ve fedakarlıkla halkımızın kurtuluşu uğruna

savaşabilmemiz için;

-İhtilalden sonra proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi sağlam temeller üzerinde kurabilmemiz için,

Silahın kabzasını kavrarcasına, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine sıkı sıkıya sarılmalıyız.

Bugün Türkiye'de Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin gösterdiği yolda, halkın kurtuluşu için mücadele eden hareketiz. Bütün savunduğumuz fikirler, kitle çalışmamız, teşkilatlanmamız ve bütün pratik faaliyetimiz, bu ideolojik esasa dayanır. Türkiye için deki ihtilalci siyasetimiz, bu esasa dayanır. Bütün ülkelerin işçileriyle, dünyanın ezilen halklarıyla ve dünya sosyalizminin kalesi olan Çin Halk Cumhuriyeti başta olmak üzere bütün gerçek sosyalist ülkelerle dayanışmamız, eşitlik ve kardeşlik ilişkilerimiz, yine aynı esasa dayanır. Ülkemizde ve bütün dünyada, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi etrafında birleşerek,

TÜRKİYE SOSYAL TARİHİ ARAŞTIRMA VAKFI

emperyalizme, bütün ülkelerin gericilerine ve modern revizyonizme karşı mücadele ederiz.

Bu tavır, bizim niteliğimizi tayin eder. Biz proletarya hareketiyiz. Marksist-Leninist hareketiz. Kadrolarımız, komünist ihtilalcilerden meydana gelir. Bizim dışımızda ve bizden farklı olarak, başka hareket ve gruplar da mevcuttur. Ama onlar, Marksist-Leninist devrimciler değillerdir; işçi sınıfı devrimcileri değillerdir. Kendileri aksini iddia etse bile, hatta "Marksist-Leninist" olduklarını, "Komünist" olduklarını iddia etseler bile, biz onların iddialarına değil, çeşitli konularda savundukları görüşlere ve yaptıkları şeylere bakarız. Onların görüşlerini, pratiklerini ve bu pratiğin sonuçlarını yakından incelersek görürüz ki devrimci mücadelenin bir dizi temel meselesinde, onlarla aramızda çok önemli ayrılıklar vardır. Bu temel meselelerde onların tutumları Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine taban tabana zıttır. Onlar işçi sınıfının ihtilalci düşüncesine bağlı olmayan, dünya komünist hareketinin bir parçası olmayan ve o hareket içinde yerlerini almayan bir kısım burjuva ve küçük burjuva hareketleridir.

Burjuvazi ve küçük burjuvazinin fikirleri ve mücadele tarzı geniş halk kitlelerini ihtilale ve sosyalizme götürmez. Halk yığınlarının zulmü yere çalacak bir kuvvet haline gelmesi için Marksizm-Leninizm'le silahlanması gerekir. Doğru fikirler yığınlar tarafından kavrandıkça pratiğe dökülürler; ihtilalci işçilerin ve köylülerin şahsında cisimleşirler; halkın elinde maddi bir güç olurlar. Bugün, Mao Zedung Düşüncesinin esaslarını kavrayan ileri işçilerin ve köylülerin nasıl yerinde duramaz hale geldiklerini, ihtilal uğrunda nasıl yaratıcı bir çalışmaya girdiklerini, nasıl yan-

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

ginlar başlatan kor parçaları oluverdiklerini kendi gözlerimizle görüyoruz. Yanlış fikirler ise, halkın ihtilal yolunda birleşmesine, teşkilatlanmasına ve doğru bir çalışma yapmasına engel teşkil ederler. Devrimci gençlerin ve aydınların hatta ileri işçi ve köylülerin bir kısmını etkisi altına alan yanlış fikirler, devrim davasına zarar verir. Çünkü bu fikirler, devrimci kadroların bir kısmının yanlış bir yola girmesine, devrimin yenilgilere uğramasına ve halk kitleleri içinde kök salamamasına; kitlelerin devrimci gücünün çürümesine ve israf edilmesine yolaçar. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini izlemeyen veya onu kabul etmeyen küçük burjuva gruplarının nasıl çalıştıklarını ve sonuçlarının ne olduğunu da kendi gözlerimizle görüyoruz!

İhtilalci çalışmayı köstekleyen bu yanlış fikirlerin devrimcilerden ve kitlelerden temizlenmesi için mücadele etmeliyiz. Yanlış fikirlerle uzlaşmak, iyi geçinmek ve eleştirmemek yanlıştır.

Halkın ihtilalci birliği, yanlış fikirlerle uzlaşarak değil, ancak yanlış fikirlere karşı mücadele vererek kurulur. Onlarla mücadele etmezsek, bu fikirlerin, bugün doğru yolda olan kadrolar ve devrimciler arasında da yayıldığını görürüz. Yanlış ve Marksizme aykırı, revizyonist, oportünist veya anarşist fikirlerle mücadele etmezsek biz de revizyonist, oportünist veya anarşist bir hareket haline gelebiliriz. Hiç şüphesiz yanlış fikirleri savunanlar arasında birçok "iyi niyetli", "şahsen dürüst" devrimciler olabilir ve biz bunları da kazanmak isteriz. Ama bunları kazanmanın yolu, yanlış fikirlerle uzlaşmak değildir. İhtilalci kadrolarda aradığımız nitelik, "şahsi iyi niyet", "şahsi dürüstlük", "şahsi kabiliyetler" değildir. Biz, işçi sınıfı davasına, geniş halk kitlelerine hizmet eden bir komünist iyi niyeti, dürüstlüğü ve kabiliyeti yaratmalıyız ve bunun yaratılmasının yolu, hakim sınıflara olduğu kadar oportünizme karşı da uzlaş-

maz bir mücadele vermektir. Bu amaçla, bütün ihtilalci kadrolar, ortak görüşlerimizin propagandasını ortak bir dille yapmayı öğrenmelidirler. Ancak bu yolla, hastalığı gerileterek hastaları iyileştirebilir, kendi sağlığımızı koruyabilir ve diğer sağlıklı kitleleri de hastalığa karşı aşılayabiliriz.

II

Burada eleştireceğimiz oportünist akımlar, esas olarak Türkiye'deki küçük burjuva devrimcisi fikir ve faaliyetlerdir.

Bugün ülkemizde küçük burjuva devrimciliği, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi (THKP), Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi (THKC) ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) gibi teşkilatlanmalarla temsil edilmektedir. Aralarında ufak tefek farklar bulunmakla

beraber, her üç örgüt, esas olarak aynı ideolojiye, aynı siyasi çizgiye, esasta aynı çalışma tarzına sahiptirler.

İdeolojileri, Marksizm-Leninizme yabancı, Mao Zedung Düşüncesini reddeden ve hatta onun hakkında şüpheler uyandırmaya çalışan, milliyetçilikten esinlenen ve zaman zaman oldukça saf milliyetçi bir görünüme bürünen, ihtilalin kitlelerin eseri olacağını reddeden ve aslında kitleleri hor gören, anarşizmden oldukça güçlü bir şekilde etkilenen küçük burjuva ideolojisidir.

Siyasi çizgileri, sık sık kılık değiştirmekle beraber, özünde, kitlelerden kopuk, maceracı bireyci terörizm çizgisidir.

Çalışma tarzları, ideolojileri icabı, kitlelerden kopuk, Marksist-Leninist çalışma tarzının bütün esaslarını hiçe sayan, kendiliğindenci ve anarşist çalışma tarzıdır.

Bu ideoloji, bu siyasi çizgi ve bu

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

çalışma tarzı, bu grupların giriştikleri eylemlerde açıkça görülmektedir. Türkiye'de Dev-Genç içinden çıkan ve "Mahir Çayan grubu","Deniz Gezmiş grubu" gibi isimlerle tanınan THKP,THKC ve THKO örgütleri,şehirlerde,silahlı gençlerden kurulu küçük gruplarla banka soygunları yapmışlar,Amerikan askerlerini,İsrail başkonsolosunu ve bazı büyük işbirlikçi kapitalistleri kaçırmışlar,fidye olarak büyük paralar almışlar,hapisteki devrimcilerin bırakılmasını talep etmişler ve bu istek yerine gelmeyince,İsrail başkonsolusunu öldürmüşlerdir. THKP,THKC ve THKO, bu gibi eylemlere "askeri eylemler"demekte,bu gibi [illegible] eylemlere "ihtilalci silahlı mücadele" gözüyle bakmaktadırlar. Onlar,bu yolla "emperyalizmin yurdumuzundan kovulabileceğini" iddia etmektedirler.

Öfkeli gençlerin halktan kopuk olarak yürüttükleri eylemler,Marksizm-Leninizme aykırı bir siyasi çizgiyi ifade etmektedir. Birincisi, banka

soyma ve adam kaçırma eylemleri,işçi-köylü kitlelerini ihtilale götüren bir yol değildir.Bu gibi eylemler yanlış hedeflere yönelmekte,halka siyasi iktidar için mücadele etmek gerektiğini kavratmamaktadır.İkincisi,bu gibi eylemler,kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerine cevap vermemekte,kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerini örtbas etmekte ve bunların yerine sahte talepler koymaktadır.Üçüncüsü,bu gibi eylemler,halka kurtuluş yolu,teşkilatlanma ve mücadele yolu konusunda bir "örnek" teşkil edemez.Bu gibi eylemler aslında Marksist-Leninist çalışma tarzının tam tersi olan kendiliğinden ci bir mücadele anlayışının ifadesidir.Bu çizginin sonucu,kitlelerin siyasi bakımdan ilerletilmesi değil,geri bıraktırılmasıdır.Dördüncüsü,bütün bu nedenlerle,bu gibi eylemler hiçbir zaman başarılı olamaz.Bunlar,hakim sınıfların devlet gücü karşısında uzun vadede daima yenilgiye mahkumdur.

Şimdi, bu dört noktayı birbir ele

TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

alalim ve açıklıyalım:

1) THKO, THKP ve THKC'nin eylemleri, işçi-köylü kitlelerini ihtilale götüren bir yol değildir. Bu gibi eylemler yanlış hedeflere yönelmekte, halka siyasi iktidar için mücadele etmek gerektiğini kavratmamaktadır.

İhtilalin hedefi nedir? İhtilalin hedefi, proletarya partisinin önderliği altında halk iktidarını kurmaktır. Her şeyin bu hedefe göre yapılması gerekir. Propaganda, ajitasyon ve teşkilatlanma çalışması bu hedefe yönelik olmalıdır. Silahlı mücadele bu hedefe yönelik olmalıdır. Bu, temeldir. Bunu kabul etmeyen, zaten Marksist-Leninist değildir.

Lenin, Rusya'da Büyük Ekim Devriminin mücadelesi içinde, işçi sınıfının ve müttefiklerinin kapitalist bir ülkede iktidarı nasıl ele geçirebileceklerini göstermiştir. Proletarya partisi, emekçi yığınları çeşitli mücadelelerden geçirerek pişirmeli ve ihtilal yolunda teşkilatlamalı, bu yolda somut talepler etrafında /mesela, ücretler, iş saatleri, sendika hakları, iş güvenliği, vb./ yürütülen mücadelelerden yararlanmalı; geniş kitlelere, nihai kurtuluşun ancak silahlı ihtilal yoluyla olacağını pratikte öğretmeli; kendi önderliği etrafında gitgide daha geniş kitleleri toplamalı ve gücünü arttırmalı; nihayet ülke çapında bir ayaklanmayla iktidarı ele geçirmelidir.

Lenin'de, banka soymak ve tek tek kapitalistleri kaçırmak gibi eylemlerle ihtilal yapılabileceğini destekleyen tek kelime bulmak mümkün değildir. Tam tersine, Lenin, tek tek kapitalistlere veya asilzadelere, hatta çara suikast tertipleyen ve bu yolun devrime götüreceğini sanan küçük şiddet gruplarını ağır bir şekilde eleştirmiştir. Tek tek kapitalistleri, tek tek asilzadeleri öldürmenin devrim yolu olmadığını göstermiştir. Lenin, o günün Rusya'sında

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

"Narodnik" denilenler ve daha sonra "Sosyalist-Devrimciler" adlı bir grup tarafından yürütülen bu gibi eylemleri kitleleri horgören bir başıbozukluk olarak, anarşizm olarak nitelemiştir. Banka soymak ve adam kaçırmak gibi eylemler, siyasi iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadele fikrini geniş kitlelere yayamaz. Bu gibi eylemler, hakim sınıfların siyasi iktidar mekanizmasını, merkezi devlet mekanizmasını zayıflatabilecek, geriletebilecek ve kırabilecek tek güç olan geniş halk kitleleri içinde ihtilal ateşini tutuşturamaz. Çünkü her şeyden önce, bu gibi eylemlerin kendileri ihtilalci eylemler değillerdir.

Bunlar bu eylemleriyle "emperyalizmi kovacaklarını" iddia ediyorlar. "Emperyalizmi kovmak" geniş halk yığınlarını demokratik halk ihtilali yolunda seferber etmekle mümkündür.

Halkımız, demokratik halk ihtilali

yolunda nasıl seferber edilebilir? Bizim nüfusumuzun büyük kısmı, şehirlerde değil köylerde yaşamaktadır. Ülkemizin geniş köylük bölgelerine, toprak ağaları sınıfı ve bunlarla işbirliği yapan tefeci-tüccar zümresi hükmetmektedir. Nüfusumuzun aşağı yukarı 25 milyonunu teşkil eden emekçi köylüler, herşeyden önce toprak ağalarının ve beylerin sömürüsü ve zulmü altındadırlar. Bütün ülkede siyasi iktidarın ele geçirilmesinin ve emperyalizmin boyunduruğunun kırılmasının anahtarı, köylük bölgelerdedir. Köylük bölgelerde siyasi iktidarın ele geçirilmesi, bütün ülkede siyasi iktidarın ele geçirilmesinin temelidir, başlangıç noktasıdır, çünkü devrimimizin temel gücü yoksul ve orta köylülerdir. Biz, işçi sınıfının müttefiki olarak, işçi sınıfı partisinin müttefiki olarak, özellikle yoksul ve orta köylüleri ihtilal yolunda harekete geçirmeyi başarmalıyız. Onların top-

TÜRK SOSYAL TARİH ARŞİVİ TÜSTAV

rağa, üretim aletlerine ve hürriyete ancak ihtilalle ulaşabileceklerini göstermeliyiz. Bu, ancak proletarya partisinin önderliğinde, yoksul köylülerin silahlı mücadelesiyle olabilir. Bu, ancak TOPRAK DEVRİMİ yoluyla olabilir. Ülkemizde siyasi iktidarı ele geçirmenin yolu, köylük bölgelerden şehirlere doğru, siyasi iktidarı parça parça ele geçirerek ve devrimci üs bölgeler inşa ederek ilerlemektir. Bu devrimci üs bölgelerde, toprağın dağıtılması yoluyla ve buna bağlı olarak diğer tedbirlerle, geniş kitleler sağlam bir şekilde devrim safına kazanılmalıdır. Hakim sınıfların zulüm ve sömürü zincirini kıracak ve bütün ülkede ihtilali zafere ulaştıracak olan halk ordusu, köylük bölgelerde iktidarın parça parça ele geçirilmesi sırasında, işçiler ve yoksul köylüler içinden, proletarya partisi tarafından yaratılacaktır. Bu ordu, devrimci üs bölge

lerin gelişip güçlenmesiyle birlikte gelişip güçlenecektir. Köylerden şehirlere doğru giden halk savaşı yolunda yoksul ve orta köylüleri seferber etmek ise, bugün ancak TOPRAK DEVRİMİ programı yoluyla, ancak bu programın adım adım uygulanmasıyla mümkündür. Yani, proletarya partisi önderliğindeki yoksul ve orta köylüler, toprak ağalarını defedecekler, onları yok edecekler, onların otoritelerini yıkacaklardır. Köylü hakimiyetini silahla gerçekleştirecekler ve bu hakimiyeti silahlı halk gücüne dayayarak koruyacaklardır.

Eğer ülkemiz emperyalist bir ordunun askeri işgali altında olsaydı, o zaman ihtilalin kavrayacağımız ilk halkası, halkımızı yabancı istila ordusunun kovulması için seferber etmek olacaktı. Emperyalist bir ordunun askeri işgaline uğradığımızda, ülkemizde baş çelişme emperyalizm ile bütün ulusumuz arasında olur. ve milli demokratik devrimin milli devrim görevi , feodalizmin yıkılması

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

görevine, yani demokratik devrim görevine ağır basar. Bununla beraber, o şartlarda dahi bu görevi başarabilmek için yine köylerden şehirlere doğru ilerlememiz ve inşa edeceğimiz devrimci üs bölgelerde halkın yararına bir düzen kurmamız gerekirdi. Çünkü geniş halk kitlelerini ancak bu yolla uzun süreli bir mücadele ve nihai zafer için sefer edebilirdik. THKO, THKP ve THKC'nin halktan kopuk emperyalizmle mücadele anlayışı ve küçük burjuva terörcülüğü a zaman da yanlış olurdu.

Bugün ülkemizde baş çelişme, feodalizm ile geniş halk yığınları arasındadır ve demokratik devrim görevi, milli devrim görevine ağır basmaktadır. Demokratik Devrimin özünü ise, toprak devrimi teşkil eder. Toprak devrimi, geniş halk yığınlarının her günkü pratiğinden çıkan hayati bir meselidir ve geniş halk yığınlarının acil ihtiyacıdır. Bazı Amerikalı askerleri ve İsrail başkonsolosunu kaçırmak yoluyla "emperyalizme karşı mücadeleyi" halkımıza kavratabileceğimizi sanmak,

yanlış ve saçmadır. Emperyalizmin müttefiki olan büyük bankaların soyulması da, emperyalizmin işbirlikçisi bazı parababalarının kaçırılması da, halkımıza emperyalizmle mücadeleyi kavratamaz.

Halk kitlelerinden kopuk bir "emperyalizmle mücadele" fikri, demokratik devrimden kopuk bir milli devrim fikri, esas olarak devrimci küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin bir kısmının fikridir. Demokratik devrimi ihmal ederek emperyalizmi kovmak fikri, esas olarak küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin fikridir ve bu sınıfların menfaatlerini, bu sınıfların ihtiyaçlarını yansıtır. Bu, niçin böyledir? Emperyalizmle ve işbirlikçi büyük burjuvaziyle arasında önemli menfaat çelişmeleri olan milli burjuvazi, genel olarak ülkeyi yabancı sömürüsünden kurtarmayı, böylelikle kendi üzerindeki iktisadi baskıyı kaldırmayı ve bağımsız bir kapitalist gelişme yaşamayı arzular. Beri yandan, milli

TİKKO TÜSTAV SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

burjuvazi, geniş işçi-köylü kitlelerinin devrim yapmasından korkar ve bu nedenle hiç bir zaman geniş halk yığınlarını cesaretle uyandıramaz. Milli burjuvazi, sınıf menfaatleri icabı, yabancı sömürüsünü kaldırmayı ama içerde iktidarı kendi elinde tutmayı ve iç sömürüye dokunmamayı planlar; geniş halk yığınlarını iktidar yolunda seferber edeceğinden korktuğu için, derin ve kapsamlı demokratik devrim programları uygulamaz. Milli burjuvazinin ideolojisi, demokratik devrimden ve demokratik devrimin tamamlayıcısı olan sosyalizmden kopuk bir "emperyalizm aleyhtarlığı"dır; bu, milliyetçiliktir. Bu, özünde sığ ve yenilgiye mahkum bir emperyalizm aleyhtarlığıdır, çünkü geniş halk kitleleri seferber edilmeden bugün emperyalizmi yenmek ve milli devrimi başarmak da mümkün değildir. Yine aynı şekilde, küçük burjuva devrimcilerinin, gençlerin ve aydınların emperyalizm aleyhtarlığı da genellikle

halk yığınlarının mücadelesinden, demokratik devrimden ve içerdeki siyasi iktidar meselesinden kopuk bir emperyalizm aleyhtarlığıdır. Bu, şehirlerdeki üniversite gençliğinin ve aydınların geniş halk yığınlarıyla temasının az olmasından, bunun yanısıra, Marksizm-Leninizmi sağlam bir şekilde kavramalarının uzun bir zaman almasından doğar. Kendilerini temel kitlelerin sınıf mücadelesiyle birleştirmeyen ve Marksizm-Leninizmi kavramayan gençlerde ve aydınlarda, milli burjuvazinin ideolojisi olan milliyetçiliğin izlerine çok rastlanır. Bu, devrimci gençleri ve aydınları yanıltır; onların, emperyalizmle mücadele ve milli devrim hakkında yanlış fikirler beslemelerine; proletaryanın ve Marksizm-Leninizmin tarafına değil, milli burjuvazinin ve milliyetçiliğin tarafına kaymalarına yol açar. Milliyetçilik izlerine bağlı olarak, devrimci küçük burjuvazi içinde, yine halk kitlelerinden kopuk bir "milli devrim" anlayışı, darbeci bir anlayış görülür.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ

THKP, THKC ve THKO gibi örgütlerin giriştikleri eylemlerde, milliyetçiliğin ve darbeciliğin izleri açıkça görülmektedir. Bu eylemlerde, Türkiye'nin bugünkü şartlarında esas görevin demokratik devrim olduğunu ve milli devrimin ancak demokratik devrime bağlı olarak gelişeceğini görememek hatası; bunun yanısıra, geniş halk kitlelerine dayanmadan ve yalnızca şehirlere, devrimci küçük burjuvazinin içine hapsolarak emperyalizme karşı mücadele edilebileceği fikri, açıkça mevcuttur. Bu fikirlerin varlığı, THKP, THKC ve THKO gibi örgütlerin Marksizm-Leninizmden ne kadar uzak olduklarını, proletaryanın ve geniş halk yığınlarının iktidar yolundan ne kadar uzak olduklarını, milli burjuvazinin ideolojisi olan milliyetçiliğin ne kadar etkisi altında kaldıklarını gösterir. Bu fikirlerin varlığı, bu örgütlerin, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ve sömürge ve yarı-feodal ülkelerde bugüne kadar elde

mücadele tecrübesinden, büyük proleter devrimlerinin evrensel tecrübesinden ne kadar habersiz olduklarını gösterir. Bu milliyetçi ve darbeci fikirlerin varlığı, THKP, THKC ve THKO gibi örgütlerin küçük burjuva örgütleri olduğunun en kesin belirtilerinden biridir.

Başkan Mao, Çin Devriminin uzun süreli pratiği içinde, emperyalizmi kovmak ve emperyalist sömürü zincirini kırmak görevi [milli devrim görevi] ile, geniş halk yığınlarını feodal sömürü ve baskıdan kurtarmak görevi [demokratik devrim görevi] arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde çözümlemiş; geniş köylü kitlelerine dayanmadan, şehirlere hapsolarak, demokratik devrimden ve özelikle toprak devriminden kopuk bir şekilde emperyalizmle mücadele edilebileceği fikrini şiddetle eleştirmiştir. Başkan Mao, bu anlayışın milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin emperyalizmle mücadele anlayışının etkisinde kalan, Marksizm-

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Leninizme ve gerçeklere aykırı, darbeci bir anlayış olduğunu belirtmiştir. Başkan Mao, Çin Devriminin pratiği içinde bu anlayışın ne kadar ağır kayıplara ve emek israfına yol açtığını göstermiş, emperyalizm çağında milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin gemiş halk kitlelerini uyandıramıyacağını ve ihtilale götüremiyeceğini belirtmiştir.

Demokratik halk ihtilalinin TOPRAK DEVRİMİ gibi gerçek ve acil görevleri önümüzde dururken, silahlı gençlerden kurulu küçük gruplarla şehirlere hapsolup kalarak "emperyalizme karşı" mücadeleye girişildiğini sanmak ve bu yolla kitlelere emperyalizmi kavratıp onları "emperyalizme karşı" seferber edebileceğimizi hayal etmek, ihtilalci kitle çizgisine taban tabana zıttır. Böyle bir tutum, aslında ihtilalci olmayan bir yol tutmak, gerçek halk ihtilalini reddetmek, gerçek ihtilalci mücadeleyi reddetmek demektir.

2) THKP ve THKO'nun eylemleri, kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerini örtbas etmekte ve bunların yerine sahte talepler geçirmektedir.

İhtilal, bilinçli ve teşkilatlı işçi-köylü kitlelerinin eseri olacaktır. Devrimci mücadele mutlaka her şeyiyle işçi-köylü kitlelerine dayandırılmalıdır. Devrimde esas güveneceğimiz güç, devrimin temel gücü, işçiler ve köylülerdir. Bu sınıflar, halkımızın büyük çoğunluğunu meydana getiren en yoksul sınıflardır. Büyük kapitalistlere, ağalara, beylere, tefeci-tüccara karşı nefreti en fazla olan onlardır. Bugünkü toplumda her gün, her dakika hakim sınıfların şiddetli zulmüne maruz kaldıkları için, hakim sınıflara karşı ihtilalci şiddeti amansızca uygulayacak olan onlardır. Her çeşit güçlüğe, yokluğa, ağır hayat şartlarına alışkın oldukları için, uzun ve çetin ihtilal mücadelesinin büyük fedakarlıklarını inatla yüklenmeye en fazla

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

hazır olan,bu sınıflardır.Gerçek bir halk ihtilalinin başarılması,geniş işçi-köylü kitlelerinin ihtilal mücadelesine en geniş ve en derin bir şekilde katılmasını gerektirir.

Marksist-Leninist önderlik sanatı bu temel kitlelerin iktidar yolunda seferber edilmesi için doğru programları,doğru siyaset ve taktikleri bulup uygulamak ve kitlelerin ön safında mücadele etmektir.Doğru programlar,doğru siyaset ve taktikler ise, gökten zembille inmez.Doğru fikirler, ancak pratikten çıkar.Doğru devrimci fikirler,kitlelerin bağrından çıkar, kitlelerin pratiğinden çıkar.Doğru programlar,doğru siyaset ve taktikler bulmak istiyorsak kitlelerin sesine kulak vermeliyiz.Başkan Mao bize şunu öğretiyor: Bütün çalışmalarımızda kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerinden yola çıkmalıyız. Kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerinin ne olduğunu bulmak için,kitleler için

de çalışarak,araştırma ve inceleme yapmalıyız.Bu ihtiyaç ve talepler kapalı kapılar ardında tesbit edilemez. Bunları kendi kafamızdan düşleyemeyiz.Kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerinin ne olduğunu tesbit etmeksizin,kendi kafamızdaki bölük pörçük fikirlerden yola çıkmamalıyız.Araştırma ve inceleme yoluyla, kitleler için de yaşayan,dağınık ama hayati fikirleri tesbit etmeli, bunları birleştirmeli,derli toplu hale getirmeli ve Marksist-Leninist teoriyle kaynaştırarak,tekrar kitlelere götürmeliyiz.

Bu araştırma ve inceleme,ancak devrimci kitle çalışması içinde olur.

Devrimci kitle çalışmasının amacı, ihtilalci fikirleri geniş kitlelere yaymak;halka,sömürü ve zulüm zincirinden kurtulmak için siyasi iktidarı ele geçirmek gerektiğini kavratmak; kitleleri ihtilal yolunda gitgide daha geniş ölçüde örgütlemek ve seferber etmektir. Devrimci kitle çalışma-

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

sının amacı, aynı zamanda, kitlelerin pratiği içinden, halkı harekete geçirecek talepleri, doğru taktikleri, doğru örgütlenme biçimlerini ve doğru eylem biçimlerini bulup çıkarmaktır. Devrimci kitle çalışması olmadan, kitleleri ihtilal yolunda seferber etmek mümkün değildir.

Mesela, bizim toprak devrimi programımız doğrudur, çünkü kitle çizgisine uygundur. Bu program, kitleler içinde dağınık ve sistemsiz şekilde bulunan fikirlerin, kitlelerin dağınık ve bölük pörçük tecrübesinin derlenip toparlanmasından ve Marksist-Leninist teori ile kaynaştırılmasından çıkmıştır. Bu program, kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerine cevap vermektedir. İşte bu nedenle, komünist kadrolar kitlelerin hem öğretmeni, hem öğrencisi olmalıdırlar. Başkan Mao bize şunu öğretiyor: Eğer kitleler gerçek ihtiyaçlarının henüz bilincinde değillerse ve o değişikliği gerçekleştirmek iradesini göstermiyorlarsa, kitlelerden kopuk bir şekilde harekete geçmemeliyiz. Kitlelerde, o gerçek ihtiyacın bi-

lincini uyandırmak için, kitlelerin bağrından çıkardığımız o fikri tekrar kitlelere maletmek için sabırla çalışmalıyız. Öte yandan kitleler ilerlemek istediği zaman, onlara önderlik etmezsek bu da kuyrukçuluk olur.

Devrimci gençlere ve aydınlara düşen görev nedir? Bu görevi, gerek Lenin ve gerekse Mao Zedung, çok açık seçik bir şekilde belirtmişlerdir. Devrimci gençler ve aydınlar, ihtilalin temel kitleleriyle kaynaşmalı, kendi teorik bilgileriyle işçilerin ve köylülerin maddi şartlarını ve hayat tecrübesini birleştirmelidirler. Devrimci gençler ve aydınlar, teorik bilgileri kendilerine ne kadar çok gözükürse gözüksün, emekçi kitlelerin içine girip onlarla uzun süre omuz omuza mücadele etmeden, kendi ülkelerinde ihtilal yolunu açık seçik göremezler. İhtilalin temel gücü olan işçi-köylü kitleleriyle kaynaşmayan; onların fikir, ihtiyaç ve talepleri hakkında sağlam bilgiler edinmeyen; bü-

TÜRİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

tün çalışmalarında bu ihtiyaç ve taleplerden yola çıkmayan devrimci gençler, aydınlar ve bu gibi teşkilatlar, ne kadar"iyi niyetli"olurlarsa olsunlar, ihtilali geniş kitlelere yaymakta tamamen aciz kalırlar. Onlar, halkın hangi hedefler etrafında teşkilatlanabileceğini, halkın nasıl tişkilatlanabileceğini elle tutulur bir şekilde kavrayamazlar. Halktan kopuk, kitle çalışması pratiğinden kopuk, Marksist-Leninist araştırma ve incelemeden kopuk teşkilatlar, bütün çalışmalarında kitle çizgisinden uzak kalırlar. Kitlelerin yaratıcı gücünü seferber edebilecek siyasi çizgiden uzak kalırlar. Böylelerinin teorik bilgileri de aslında çürük ve Marksizme aykırıdır, çünkü kitlelerin somut pratiğiyle kaynaştırılmayan ve mücadele içinde gelişmeyen bilgi ham, bölük pörçük ve eksiktir. Toprağa düşmeyen tohum gibi, henüz kısır ve anlamsızdır. Ve uzun süre toprağa düşmezse, her açıkta kalan tohum gibi, bu teorik bilgi de çürür gider.

THKP, THKC ve THKO gibi örgütlerin, bu örgütlere bağlanan gençlerin ve aydınların durumu, işte tamı tamına budur.

Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş grupları gibi öfkeli genç gruplarının giriştikleri banka soygunu ve adam kaçırma eylemleri, her bakımdan kitle çizgisine aykırıdır. Bu eylemler halkın gerçek ihtiyaç ve taleplerine cevap vermemektedir. Bu gibi eylemlerin daima temel kitlelerden kopuk kalmaya mahkum oluşunun nedeni de budur.

Acaba işçiler ve köylüler için hayati olan, bankaların soyulması ve kapitalistlerin kaçırılarak fidye istenmesi midir? Onların gerçek ihtiyacı bu mudur? Öncü işçi ve köylüler neyi talep ediyorlar? Onlar, Marksizm-Leninizmin gösterdiği yoldan ilerlemeye ihtiyaç duyuyorlar. Öncü işçi ve köylüler, devrimci gençlerin ve aydınların kendileriyle birleşmesini talep ediyorlar. Öncü işçi ve köylüler, siyasi iktidarı ele geçirmek yolunda ih-

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

tilalci bir şekilde teşkilatlanmayı ve mücadele etmeyi talep ediyorlar. İstanbul'un, İzmit'in, Çukurova'nın sayısız fabrika işgalinden, polis ve orduyla kanlı çakışmalardan ve şanlı 15-16 Haziran mücadelesinden geçmiş işçileri, işçi-köylü ittifakının önemini kavrıyorlar. Yoksul köylü kitlelerinin aktif mücadelesine dayanmaksızın, ihtilalin zafere ulaşamıyacağını kavrıyorlar. İşçiler en basit haklarını yokeden ve kendilerini patronların karşısında eli kolu bağlı bırakan faşizmin zulüm ve baskısı karşısında, proletarya partisinin önderliğinde, kitleleri kavrayan, kararlı bir ihtilalci mücadeleye ihtiyaç duyuyorlar. Geniş yoksul köylü kitleleri ise, TOPRAK ve HÜRRİYET talep ediyorlar. Onlar, kendi sınıf düşmanlarına, ağalara, beylere ve tefeci-tüccara karşı muazzam bir nefret duyuyorlar; bu sınıf düşmanlarının iktidarını yere çalmak istiyorlar. Bunun için, kendi aralarında

teşkilatlanmak, ağalara ve beylere karşı mücadele etmek arzusuyla dolup taşıyorlar. Yoksul köylüler, "Bu ağaları beyleri testereyle biçelim" diyorlar. "İki ağa öldüreyim de sonra isterlerse assınlar beni" diyorlar. Hemen arkasından, teşkilatlı bir şekilde mücadele etmek ve gerekli bütün hazırlıkları yapmak gerektiğini belirtiyorlar. Yoksul köylüler, banka soymanın ve adam kaçırmanın sözünü etmiyorlar; bu, onlara uzak ve yabancı kalıyor. Ama toprak devrimini hemen kavrıyorlar ve toprak devrimi için yanıp tutuşuyorlar. Köylük alanlarda iktidarı ele geçirmek için, sınıf düşmanlarını yoketmenin zorunluluğunu çok iyi kavrıyorlar.

Türkiye'de işçi-köylü kitlelerinin öncü kesimlerinden ve geniş kitlelerin bağrından yükselen bu talepler, bize nasıl bir çalışma yürütmemiz gerektiğini açık seçik göstermektedir. İhtilalci çalışmamızda hangi

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

fikirleri derleyip toparlamamız ve programımızı, siyaset ve taktiklerimizi hangi temele dayandırmamız gerektiğini gösteren talep ve ihtiyaçlar bunlardır.

Türkiye'nin temel ihtilalci kitlelerinin bağrından yükselen bu taleplar karşısında, THKP, THKC ve THKO gibi örgütler ne yapıyorlar? Onların eylemleri, bu ihtiyaçların hiç birine cevap vermemekte, geniş işçi-köylü kitlelerinin ihtilal yolunda seferber edilmesine hiç bir şekilde hizmet etmemektedir. Onların eylemleri, ihtilalci kitle çizgisine taban tabana zıttır. Ama onlar, bununla da kalmıyorlar. Yanlış hedeflere saldırdıkları, kitlelere tamamen ilgisiz kaldıkları gibi, aynı zamanda kitlelerin gerçek ihtilalci taleplerini de bastırmak yoluna gidiyorlar.

Onlar, kendi küçük gruplarının maceracı eylemlerini "silahlı mücadele" diye göklere çıkarırken,

kitlelerin silahlı mücadele talebini pasifleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar!

Onlar, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin, faşizme karşı geniş kitlelerin silahlı mücadelesini savunan, halka bu hedefi gösteren sayısını, "keskin sloganlar" diyerek kötülemeye çalışıyorlar.

Onlar, (F) bölgesinde, toprak devrimi mücadelesine girişmek için yanıp tutuşan, ağalara ve beylere karşı isyan talep eden (A) köyü ihtilalcilerine şöyle diyorlar: "Sakın bu dönem de birşey yapmaya kalkışmayın. Şimdi mesele, arkadaşlarımızı hapisten kurtarmaktır. Siz bekleyin, biz merkezi eylem kararını size bildiririz." Onlar, yine (K) köyündeki köylüleri, ağaları öldürmek teşebbüsünden "güçbela vazgeçirdiklerini" bir başarıymış gibi anlatıyorlar. Oysa bu köy, ileri bilinçte yoksul köylülerin bulunduğu, mücadele geçmişi olan bir köydür.

Onlar, köylülerin teşkilatlanma ve

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

mücadele talebine bu kadar ilgisiz ve yabancı kalıyorlar!

Kitle çalışmasından örnekler verme ye devam edelim.

(C) bölgesinden, Mahir Çayan grubuna bağlı şahıslar, bir yandan banka soyma ve adam kaçırma eylemlerini savunurken, beri yandan (B) köyünde, yoksul köylülerin ağalara ve beylere karşı silahlı mücadele talebi hakkında şöyle demişlerdir: "Bu köylü anarşizmi olur..." Yine (O) köyünde, şöyle denmiştir: "Bir kere, bu ağa-bey öldürmek fikrini çıkartalım kafamızdan..." Bunlar, köylük bölgelerde ağalara, beylere ve onların adamlarına ağır darbeler indirilmesinin iktidarı ele geçirmek için gerekli olduğunu; ağaların, beylerin ve adamlarının köylük bölgelerde siyasi bir hedef olduğunu; onlara darbeler indirecek olanın ise proletarya önderliğinde yoksul köylüler olduğunu kavrayamıyorlar. Onlar, kendi anarşizmlerini Marksizm-Leninizm gibi göster-

meye çalışırken, yoksul köylülerin cid diyetle derlenip toparlanması gereken kendi sınıf taleplerini toptan reddedip "anarşizm" diye kötülüyorlar.

İşin daha da garibi şudur: Aynı bölgede, yoksul köylülerin köylük bölgelerde iktidarı ancak ağalara ve beylere karşı şiddet uygulayarak ele geçirebileceğini kavrayamayan aynı şahıslar, beri yandan yoksul köylüleri yer yer muhtar veya belediye reisi seçimleriyle uğraşmaya teşvik ediyorlar. Yoksul köylülerin çalışmalarını bu yola saptırmayı düşünebiliyorlar. Ziraat Odası Başkanlığına AP'li bir toprak ağası yerine, CHP'li bir toprak ağasını seçtirmenin propagandasını yapıyorlar.

Bu mudur, ihtilalci çalışma? Bu mudur, "silahlı sınıf mücadelesi"?

Yine, Mahir Çayan grubunu savunan şahısların, (B) köylülerine şöyle dediklerini öğreniyoruz: "Ağaları, beyleri öldürmek yanlıştır, çünkü 100 dönüm

toprağı olan adam da kendini ağa sanıyor;onu da mı öldüreceğiz?" Eh,durum böyleyse,eğer kimin hangi sınıftan olduğunu tayin etmek için şahısların kendi fikirlerine müracaat etmek zorundaysak,bizim sınıf mücadelesinden toptan vazgeçmemiz gerekir! Ama şükür ki mesele, bu çok bilmiş aydının sandığı gibi,her hangi bir orta köylünün kendini ağa sanıp sanmaması değildir.Yoksul köylüler,kimin gerçekten ağa ve bey olduğunu,kimin ise orta köylü veya zengin köylü/kendi tabirleriyle, "kapitalist kırıntısı"/ olduğunu pekala bilmektedirler; ayrıca,köylük bölgelerde,onlara Marksist-Leninist sınıf tahlilini yapmasını öğretecek ve doğru ittifaklar politikasının uygulanmasını sağlayacak, ihtilalci proletarya hareketi de mevcuttur.

Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz.Köylük bölgelerde çalışan bütün kadrolar ve ihtilalci köylüler,THKP,

THKC ve THKO'yu izleyenlerle her temaslarında, onların TOPRAK DEVRİMİni nasıl hor gördüklerini;nasıl kötülediklerini;nasıl"boş laf" olarak nitediklerini; hatta "manyak fikir" demeye vardıklarını kendi gözleriyle görmektedirler.

Bütün bunlar nasıl fikirlerdir?Bütür bunlar,Marks'ın,Engels'in,Lenin'in,Stalin'in ve Başkan Mao'nun fikirleriyle,onların kitlelere karşı tavırlarıyla ortak bir tarafı var mıdır?

Bütün bu fikirlerin,Büyük Ekim Devriminin ve Çin Devriminin tecrübesiyle ortak bir tarafı var mıdır?

Bu öfkeli küçük burjuvaların ileri sürdüğü bütün bu fikirler,kitlelerin gerçek ihtilalci taleplerini örtbas eden,bunun yerine kendi kafalarındaki düşleri geçiren Marksizm-Leninizme aykırı fikir ve tavırlardır. Bunlar, bir yanda kendi başlarına,kitlelerden tamamen kopuk bir eylem çizgisi sürdürürken,beri yanda,ihtilalin

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ ARAŞTIRMA VAKFI

temel kitlelerine "uslu durun" demek tedirler. Bu, aynı anda hem maceracı, hem teslimiyetçi olmak değil de nedir? Bu, kitlelere ihtilal yolunda ayak bağı olmaktan başka bir şey değildir.

Bu fikirlere en iyi cevabı, "TOPRAK DEVRİMİ programımızı yaymak bizim en önemli görevimizdir" diyen yoksul köylüler vermektedir. Bu fikirlere en iyi cevabı, (D) bölgesinin (F) kazasında, bir işçi arkadaş, şu şekilde vermektedir: "TOPRAK DEVRİMİ programımız fevkaladedir! Eğer ihtilal böyleyse, silah elde en önde ben dövüşürüm!" Bu fikirlere en iyi cevabı, aynı bölgenin (C) kazasında, TOPRAK DEVRİMİ programını kavradıktan sonra, proletarya hareketini desteklemek için bir yevmiyelerini vermeyi kararlaştıran 12 işçi arkadaş vermektedir.

Temel kitlelerin "fevkalade!" dediği şeye "boş laf", "manyak fikir"

demek: Bu durum kitlelerden kopuk kalan "teorik" bilginin nasıl çürüdüğünü, nasıl burjuvaziye ve toprak ağalarına hizmet eder duruma geldiğini açık bir şekilde göstermiyor mu?

Bir kere daha tekrarlıyalım:

İhtilalci kitle çizgisi, ihtilal yolunda geniş işçi ve köylü kitlelerinin muazzam yaratıcı gücünü seferber etmektir. Şüphesiz ki bu, kitlelerin geri bilincini, onlara aşılanmış olan hakim sınıf ideolojisini kabul etmekle olmaz. Şüphesiz ki bu, milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin sınıf ideolojisinden, onların menfaatlerinden yola çıkmakla olmaz. Şüphesiz ki, kitle çizgisi, kapalı kapılar ardında "teorik bilgi" biriktirip bölük pörçük "formüller" icat etmekle yaratılamaz. İhtilalci kitle çizgisini uygulamak, kitlelere sahte ihtiyaç ve talepler kabul ettirmeye kalkışmakla değil, Marksizm-Leninizmin yardımıyla onların gerçek ihtiyaç ve taleplerini

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

bulup çıkarmak,derleyip toparlamak, tekrar ve geniş ölçüde kitlelere maletmekle olur.

Bugün Türkiye'de kitle çizgisinin esası,köylük bölgelerde TOPRAK DEVRİMİ programı etrafında iktidarın parça parça ele geçirilmesi, şehirler ve köyler arasında işçi-köylü ittifakı ve şehirlerde,esas olarak işçi sınıfının somut talepleri etrafında kuvvet toplamaktır.

Hal böyle iken,bu küçük burjuvalar,kendilerine köylerde,yoksul köylüler içinde çalışmayı salık veren ihtilalci köylülere ve kadrolara şöyle demektedirler: "Ne yani,biz de halk yaltakçılığı mı yapalım?"

Demek ki, öfkeli beylerimiz,yoksul köylüleri ihtilale hazırlamak için yapılan Marksist-Leninist kitle çalışmasını "halk yaltakçılığı" olarak görüyorlar.

Bu görüşü,rastgele ifade edilmiş,

önemsiz bir fikir sanmayalım.Aslında bu tavır,genel olarak THKP,THKC ve THKO gibi örgütlerin siyasi faaliyetlerine hakim olan bir tavırdır.

Bu ne demektir? Şimdi bunun üzerinde duralım.

3) Banka soyma ve adam kaçırma gibi eylemler,halka kurtuluş yolu,teşkilatlanma ve mücadele yolu konusunda bir "örnek" teşkil edemez. Bu gibi eylemler,aslında Marksist-Leninist çalışma tarzının tam tersi olan kendiliğindenci bir mücadele anlayışının ifadesidir. Bu çizginin sonucu,kitlelerin siyasi bakımdan ilerlemesi değil,geri bıraktırılmasıdır.

İhtilal,bilinçli ve teşkilatlı işçi-köylü kitlelerinin eseri olacaktır. Özellikle,ihtilalın en yüksek biçimi ve esas görevi olan silahlı mücadele, mutlaka kitlelerin eseri olacaktır. Temel kitleler, hakim sınıfların siyasi iktidarını parçalama işine mutlaka doğrudan doğruya ve en derin şekilde

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

katılmalıdırlar. Bu gerçekleşmezse, halk ihtilali gerçekleşemez.

Öyleyse, silahlı mücadele, ileri işçiler ve köylüler içinde hazırlanmalı; esas olarak onları ve geniş işçi-köylü kitlelerinin desteğiyle beslenmeli; giderek bütün emekçi halkı kavramalıdır. Temel işçi-köylü kitlelerinin öncü kesimleri ihtilalci silahlı mücadeleye hazırlanmadan ve silahlı mücadele fikri kitleler içinde belli bir yaygınlık kazanmadan, doğru hedeflere yönelse bile bir silahlı mücadele başlatılamaz. Kıvılcımın bozkırı tutuşturması için bozkırın kuru olması gerekir. Başkan Mao kitleler henüz ilerlemeye hazır değilken ilerlemeye kalkışmanın maceracılık olduğunu; eğer yalnız küçük bir azınlığa dayanarak hareket edilirse ve geniş kitleler ihmal edilirse, kitlelerden mutlaka kopulacağını ve yenilginin kaçınılmaz olacağını önemle belirtmiştir. Marksist-Leninist kadrolar, silahlı mücadeleyi halk yığınlarına dayanarak başlatmak ve geliştirmek için; silahlı

mücadeleyi işçilerin ve köylülerin öncü kesimlerine kavratmak ve bu öncü kesimlerle sağlam bir şekilde birleşebilmek için; bunun yanı sıra, devrimci fikirlere zayıf bir yakınlığı olan ara kesimleri siyasi bakımdan ilerletebilmek ve karşı-devrimci fikirlerin etkisi altında olan en geri kesimleri devrim saflarına kazanabilmek için, kitleler içinde asgari bir propaganda, ajitasyon ve teşkilatlanma çalışması yapmalıdırlar. Bu asgari temele dayanarak başlayan silahlı mücadele, geniş halk yığınlarını halk savaşına aktif bir şekilde kazanacaktır.

Silahlı mücadelenin başlatılması ve geliştirilmesi konusunda, ihtilalci kitle çizgisi budur.

Bu çalışmayı "halk yaltakçılığı" olarak nitelemek ne demektir?

Bu, silahlı mücadelenin kitleler i-

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

çinde ideolojik, siyasi ve örgütsel hazırlığın yapılmasını reddetmek demektir.

Bu, silahlı gençlerden kurulu küçük grupların eylemlerine bakarak, halk kitlelerinin kendiliklerinden teşkilatlanacaklarını ve hedef tesbit ederek harekete geçeceklerini sanmak demektir. THKP, THKC ve THKO'nun görüşleri budur. Bu görüşe göre, kitleler, gençlerden kurulu silahlı küçük grupların eylemlerini "örnek" alarak, ihtilal yolunda silaha sarılabilirler. Bu görüşe göre, tıpkı fabrikadaki küçük bir motorun büyük bir motoru çalıştırması gibi, gençlerden kurulu küçük grupların eylemleri de temel yığınların silahlı mücadelesini harekete geçirebilir. Bu görüşe göre, bu şekilde hareket etmek, Marksizm-Leninizm'in "yukarıdan aşağı gitmek" ilkesine uymak demektir. Yine bu görüşe göre, devrimci kitle çalışması yoluyla kitleler içinde silahlı mücadelenin hazırlığını yapmak, "revizyonizm" ve "pasifizm"dir.

Bu görüşler, yalnızca Türkiye'ye özgü değildir. Bu görüşlerin dünya çapında belli bir varlığı vardır, ama bu varlık, dünya komünist hareketi içinde ve işçi-köylü kitleleri içinde bir varlık değildir. Bu görüşlerin dünya çapında savunuculuğunu son yıllarda, Guevara ve Marigella gibi bir kısım küçük burjuva devrimcileri yapmıştır ve bu görüşler, bir çok kapitalist ve yarı-sömürge ülkede, işçi sınıfından ve genel olarak emekçi halktan kopuk olarak yaşayan, sağlam bir Marksist-Leninist bilgisi olmayan gençler içinde taraftar bulmuştur. Bu görüşler dünya çapında küçük burjuva devrimciliğinin görüşleridir ve gerçek Marksist-Leninist hareketler tarafından, her yerde böyle değerlendirilmektedir.

Bu görüşlerin hatası nerdedir? Fabrikalarda küçük motorların çalışması, kayışlar ve dişliler vasıtasıyla, büyük motorlara aktarılır. İşçiler, hiç

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

bir fabrikada, bir köşede kendi kendine çalışan bir küçük motora baka baka, büyük motorların kendiliklerinden çalışmaya başladıklarını görmüş değiller dir. Ancak küçük burjuva aydınları böy le birşeyi hayal edebilirler.

Bu kendiliğindenci görüşlerin, aslın da gerçekle ve Marksizm-Leninizmle en ufak bir ilgisi yoktur. Marksizm-Lenin izmi biraz ciddi bir şekilde incelemek; dünyadaki devrimci mücadelelerin tecrübesini biraz olsun incelemek; kit lelerin devrimci pratiği içine biraz olsun girmek, bu fikirlerin saçmalığı nı ortaya koyar.

Gerçekten, hakim sınıfların yoğun i deolojik ve siyasi baskısı altında ya şayan ve onlar tarafından siyasi ba kımdan bilinçsiz bırakılan geniş kit leler, kendiliklerinden ihtilal yoluna giremezler. Onlar, devletin gerçek ni teliğinin ne olduğunu; hakim sınıfla rın siyasi iktidarını parçalamak ve halkın iktidarını kurmak için mücade-

le etmek gerektiğini kendiliklerinden kavrayamazlar. Onlar, dört büyük dev rimin tecrübesini ve beş büyük öğret menin düşüncesini kendiliklerinden öğ renemezler ve teşkilatlanma ve mücade le yolunu kendiliklerinden kavrayıp uygulamaya koyulamazlar. Kitlelerin geniş bir hayat tecrübesi ve zengin pratik bilgileri vardır, ama Marksist -Leninist siyasi bilinçleri yoktur ve onlar bu bilince kendiliklerinden u laşamazlar! Eğer kitleler kendilikle rinden siyasi bilince ulaşabilselerdi ve ihtilal yolunda kendiliklerinden teşkilatlanıp eyleme geçebilselerdi, o zaman Marksizm-Leninizm bilgisine ve öncü bir kadroya, öncü bir partiye lü zum kalmazdı.

Gerçekte, ihtilalin olabilmesi için, Marksizm-Leninizm teorisiyle cihazlan mış ihtilalci bir partinin ve ihtilal ci kadroların Marksizm-Leninizmi kit lelere götürmesi; onlara siyasi bilinç vermesi ve Marksizm-Leninizmi onların

TÜRKİYE SOSYAL TARİH KURUMU VAKFI

somut pratiğiyle kaynaştırması gerekir. Marksist-Leninist siyasi bilinç, esas olarak dışarıdan verilir. Kitleler, mücadele hedeflerini, teşkilatlanma ve mücadele yollarını, ancak Marksist-Leninist kadrolarla birleşerek, onlarla omuz omuza mücadele ederek öğrenebilirler.

Eğer bu gerekli olmasaydı, şimdiye kadar sayısız fabrika işgalinden ve 15-16 Haziran Mücadelesinden geçmiş Türkiye proletaryası kendiliğinden Marksizm-Leninizmi kavrar ve şimdiye kadar çoktan, kendiliğinden proletarya partisini yaratmış olurdu.

Eğer bu gerekli olmasaydı, şimdiye kadar bir çok toprak mücadeleleri ve diğer amaçlarla irili ufaklı bir çok mücadeleden geçmiş olan Türkiye yoksul köylüleri, şimdiye kadar çoktan toprak devrimini yapmış olurlardı.

Oysa pratikte ne görüyoruz? Bazan bütün bir köyü tamamen saran bir toprak işgali bile, Marksist-Leninist önderlikten yoksun kalınca ihtilal yolunda gelişmiyor. Hakim sınıflar toprak işgalini ezmek için ağır baskı yollarına başvurduklarında, köylere jandarma karakolları kurduklarında ve yerli gericileri örgütlediklerinde, yoksul köylüleri dağıttıklarında ve bir kısmını hapse attıklarında ne oluyor? Halk, eğer yalnızsa, eğer Marksist-Leninist öncüden yoksunsa ve Türkiye çapında ihtilalci mücadele veren Marksist-Leninist hareketin bir parçası değilse, çaresiz kalıyor. Bu şartlarda, yerli gericilere ve jandarmaya karşı duyulan nefret bütün köyü sarmış olsa bile, bütün yoksul köylüler mücadele arzusuyla yanıp tutuşsa bile, halk doğru mücadele yolunu kendiliğinden bulamıyor. Ve bu sınıf nefreti, bu savaşma azmi, kendiliğinden Marksist-Leninist bilince dönüşmüyor. Bir toprak işgaline öncülük eden yoksul köylüler, kendiliklerinden Marksist-Leninist

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI TÜSTAV

kadrolar haline gelmiyorlar.

Böyle bir köyde durumu düzeltmek; öncü yoksul köylüleri toparlamak; onlara mücadele yolunu açık seçik ve elle tutulur şekilde, adım adım göstermek ve öğretmek; o köydeki kitle temelini Türkiye'deki ihtilalci mücadelenin bir parçası haline getirmek; kitlenin bağrından Marksist-Leninist kadrolar yetiştirmek için, ilkönce Marksist-Leninist hareketin o köyle bağ kurması ve öncü yoksul köylülerle sağlam bir şekilde birleşerek, bütün yukarıda sayılan işleri bir bir başarması gerekiyor.

Hayal mahsulü bir olaydan bahsetmiyoruz. Daha bir çok köy arasında (F) bölgesindeki (K) köyünün tecrübesinden bahsediyoruz. Çetin bir mücadele tecrübesi olan bu köy, gerek Türkiye'ye, gerekse özellikle buraya faşizmin gelmesinden sonra, ancak Marksist-Leninist kadroların rehberliğin-

toparlanmaya ve doğru bir yola girmeye başladı.

Bu (K) köyü, THKP-THKC takipçilerinin köylülere "Bir şey yapmanın sırası değil; ilkönce biz arkadaşlarımızı kurtaracağız" dediği; köylülerin ise, "bilimsel sosyalizmin gösterdiği yoldan ilerlemeliyiz" dedikleri köydür.

Cesur ve sabırlı ihtilal mücadelesini değil de, öfkeli aydınların saman alevi gibi parlayıp sönen hareketlerini esas alan bu örgütler, tam da bu köyde, kitleleri tamamen kendi hallerine terketmişlerdir. Acaba, onların "örnek" eylemlerine bakarak köylülerin kendiliklerinden ihtilal yolunu bulacağını mı düşünüyorlardı?

Yoksa, o ağır şartlarda (K) köyüne girip, ihtilalci bir çalışma yapmak, o ağır şartlarda kitlelerle kaynaşmak, onlara zor mu geliyordu?

Yoksa, Marksist-Leninist bilgi ve

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

tecrübeden aslında tamamen yoksun oldukları için, aslında kendileri Marksist-Leninist olmadıkları için, köylülere önderlik etmekten tamamen aciz mi kaldılar?

Bunların hepsi de söz konusudur.

(D) bölgesinde bir çok köyde ve küçük şehirde devrimci çalışma, ancak Marksist-Leninist hareketin yol göstericiliğiyle canlanıp doğru bir raya oturtuldu. Ancak bu sayede, devrimci saflarda hızlı bir gelişme başgösterdi.

Bir an için, ülkemizin bir bölgesinde, emekçi kitlelerin öncü kesimlerinin, o bölgedeki geniş kitlelerin geniş desteğini alarak, doğru hedeflere karşı silahlı mücadeleye giriştiklerini düşünelim. Böyle bir durum hiç bir şekilde, silahlı gençlerden kurulu küçük grupların eylemlerine benzemiyecektir. Ama o zaman dahi, Türkiye'nin diğer bölgelerindeki halkın, bu mücadeleye bakarak kendilik-

lerinden aynı şekilde teşkilatlanacaklarını ve mücadeleye gireceklerini düşünebilir miyiz? Türkiye'nin bir bölgesinde silahlı mücadeleyi başlatmakla, bu mücadele doğru bir mücadele bile olsa, silahlı mücadeleyi geniş kitlelere yaymak görevimizi tamamladığımızı mı sanacağız? O zaman dahi, devrimci kitle çalışmasıyla, bu mücadelenin tecrübesini ve pratiğini bütün ülkeye yaymamız gerekecektir.

Devrimde Marksist-Leninist kitle çalışmasının oynadığı rol, devrimin öncüsü olan teşkilatın tecrübesini ve bilgilerini, tıpkı bir kayış ve düşli gibi, kitlelere aktarmak değil midir? Bu olmadan kitleler kendiliklerinden çalışabilir mi?

Silahlı gençlerden kurulu küçük grupların eylemlerinin halka ihtilal yolunda "örnek" teşkil edebileceğini iddia etmek, halkın bunlara bakarak kendiliğinden ihtilal yolunu bulabileceğini iddia etmek, devrimde

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİHİ ARŞİVİ

Marksist-Leninist teorinin ve proletarya partisinin rolünü inkar etmektir. Bu, daha 20. yüzyılın başlarında Lenin tarafından mahkum edilmiş olan oportünist bir tutumdur. Bu, kitlelerin gerçek ihtiyaç ve taleplerine sırt çeviren bir burjuva görüşüdür. Lenin'in defalarca belirttiği gibi, kendiliğindencilik, bilinçli Marksist-Leninist mücadele anlayışıyla taban tabana zıttır.

Gerçek halk yaltakçılığı, ne demektir? Bu, yalnışlara ses çıkarmamak, yanlış bilinci düzeltmemek, geri siyasi bilinçe boyun kırap, "yaşa, varol" demek, Marksizm-Leninizmi rehber almamak demektir. Gerçek kitle dalkavukluğu, kitleleri ileri siyasi bilince götürmemek, geri bilinç seviyesinde bırakmaktır.

Kitlelerle kaynaşmayı ve Marksizm-Leninizmin ışığında ihtilalci kitle çalışması yapmayı "halk yaltakçılığı" olarak göstermek bir kısım küçük burjuva aydınları ve gençlerin devrimci görevlere yan çizmek için uydurdukları kötü bir mazerettir. Böyle bir görüş, olsa olsa, kitlelerin siyasi bakımdan tamamen kendi halllerine terkedilmelerine ve dolayısıyla bilinçsiz bırakılmalarına yolaçabilir.

Bunun, (M) bölgesindeki çalışmamızda sayısız örneklerini görmek mümkündür. Öncü yoksul köylü arkadaşlar ve küçük şehirlerde yaşayan işçi arkadaşlar, devrimci kitle çalışmasını "halk yaltakçılığı" olarak niteliyenlerin kitlelere nasıl doğru bilinç vermediklerini, kitleleri nasıl ihmal ettiklerinin pek çok örneğini sıralayabilirler.

Faşizmin iktidara gelmesinden önceki dönemde, Dev-Genç'in Merkez Yönetimini elinde tutan gruba /THKP-THKC grubu/ bağlı olarak yapılan tek tük "köy çalışmaları" daima açık, reformcu yoz, geveze, gelip geçici çalışmalar olmuştur.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI TÜSTAV

Bu çalışmalar, hiç bir zaman, Marksist-Leninist bir siyasetin parçası olarak yürütülmemiştir. Bu çalışmalar, gözü kapalı ve kendiliğindenci bir şekilde, çoğu zaman göstermelik ve hatta kısır rekabetçi bir şekilde yürütülmüştür.

Bu çalışmalar, yoksul köylüleri değil, genellikle orta ve hatta zaman zaman zengin köylüleri temel almıştır.

Genellikle iktisadi taleplerden söz etmek ve devrimciyim diyen köylülerin sırtını sıvazlamak politikası güdülmüştür. Kitleler içinde yaygın olan yanlış fikirlerle, parlamentoculukla, darbecilikle ve dar iktisadi talepler içinde hapsolup kalmakla /ekonomizm ile/ mücadele edilmemiştir. En geri unsurlarda devrime sempati uyandırmak, ara kesimlerin bilincini ilerletmek ve en ileri unsurlardan ihtilalci kadrolar yaratmak konusunda bir çalışma yapılmamıştır. En ileri, en elverişli unsurlar bile tamamen kendi hallerine terkedilmiş, onları ilerletmek ve aktif

bir çalışmaya sokmak kesinlikle düşünülmemiştir. "Mahir Çayan - Yusuf Küpeli kliğinin" uyguladığı felsefe, genellikle şu olmuştur: Devrimin önemli meselelerini dışarıdan gelen gençlerin ve aydınların bilmesi yeter, Kitlelerin bilmesine lüzum yoktur. Köylülerin içinden kadro çıkmaz. Gençlerin ve aydınların kadro olması yeterlidir.

İhtilalin kitlelerin eseri olacağını, kitlelerin içinde kök salmak gerektiğini, kitlelerin bağrından kadrolar yetiştirmek gerektiğini tamamen reddeden bu burjuva anlayışına bağlı olarak, devlet meselesi, ordu meselesi, Marksist-Leninist teorinin önemi meselesi, halk savaşı yolunun ne olduğu, dünya devrimlerinin tecrübeleri gibi en temel mesleler hakkında bile, bırakılım geniş kitleleri, en ileri yoksul köylülere bile doğru fikirler verilmemiştir. Aslında bu çalışmalarda ciddiyet ve Marksizm-Leninizm ye-

TÜRK SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

rine, daima bir yandan kitleyi hor görme, diğer yandan halk yaltakçılığı hakim olmuştur. Marksizm-Leninizm-Mao Zedun Düşüncesini inkar eden bir küçük burjuva aydın grubunun böyle davranması tabiidir.

THKP-THKC grubunun organı niteliğinde olan Kurtuluş gazetesinin başına gelenler de, aynı kitleleri hor görme ve ihtilalin kitlelere dayandırılmasını reddetme anlayışının izlerini görmek mümkündür. Kurtuluş gazetesinin bir "kitle gazetesi" olarak çıkarıldığı ilk dönemde, bu gazeteye tamamen revizyonist fikirler, kitleler içinde yaygın olan yanlış fikirleri düzeltmeyen ve kitlelere dalkavukluk ederek yanlış bilinç veren fikirler ve teslimiyetçilik hakim olmuştur. Bu, kendiliğindenci anlayışın halk yaltakçılığı tarafının ifadesidir. Daha sonra, bu yanlış fikirleri ve yanlış çizgiyi düzeltmek yerine, "kitleler gazete yoluyla bilinçlendirilemez; gazete yanlız kadrolar içindir" gibi son derece saçma ve kadrolarla kitleler arasındaki ilişkiyi tamamen inkar eden bir "gerekçe" ile Kurtuluş gazetesi teorik saçmalıklar bülteni haline getirilmiştir. Bu da, kendiliğindenciliğin, kitleleri hor görme tarafının ifadesidir. THKP-THKC kliğinin bütün kitle çalışmalarına yansıyan da işte bu anlayıştır.

Devrimci fikirlerin kitlelere yayılma derecesini daima "yeterli" gören; kitlelerin öncü kesimlerine cesaretle yayılmak ve halkla kaynaşmak yerine, kitlelere açılmamayı ve "kapalı kapıcılığı" telkin ederek onları pasifliğe sevkeden bu anlayış, THKP THKC ve THKO gibi örgütlerin içine sinmiştir. Bu durum onların sınıf tabiatlarının gereğidir.

Bunu, bazı önemli meseleler karşısında bugünkü tavırlarına bakarak açıkça görebiliriz. Önceki dönemdeki çalışmalarının burjuva niteliği yüzün

TÜRKİYE SOSYAL TARİH VAKFI

den, THKP,THKC'nin takipçileri, faşizmin iktidara gelmesiyle birlikte kitlelerle zaten zayıf ve burjuvaca olan bağlarını tamamen kopardılar. Bununla beraber, THKP,THKC grubunun takipçileri doğru bir siyasi anlayışa kavuştukları için değil, yanlızca bugün malum "askeri eylemlerine" devam edemiyeceklerini anladıkları için,şimdi "kitleye dönme"fikrini ortaya atmaktadırlar.Ve aslında Marksizm-Leninizme aykırı, kendiliğindenci anlayışları devam ettiği için, "kitlelere dönerken" bütün eski yanlış fikirlerini ve yanlış çalışma tarzlarını da birlikte getirmeyi planlıyorlar. "Kitlelere dönerken", tıpkı Başkan Mao'nun tarif ettiği gibi arabadan iner inmez etrafa emirler yağdırmaya koyulan padişah elçileri pozuna bürünmekte, kitlelerin öğrencisi olmadan, kitlelerin buyruk çusu kesilmektedir. Kitlelerin acil talep ve ihtiyaçlarını öğrenmeye hiç önem vermedikleri için, genellikle

bu ihtiyaç ve taleplere aykırı işler yapmaya kalkışmaktadırlar. "Kitleye dönenler" kitleler içinden kadro yetiştirerek kök salmaya önem vermeyen; kadroları kitlelerden koparan; kadrolara "kapalı kapıcılık" politikasını telkin eden ve kitleleri siyasi bakımdan geri bıraktıran bütün burjuva fikir ve usullerini beraberlerinde getirmektedirler. Bunların kitle içinde çalışmaları, işçi ve köylüleri ideolojik yönden ve her bakımdan proleterleştirmeye değil, işçi ve köylüler arasından kendileri gibi halktan kopuk bireyci aydınlar yetiştirmeye yönelmektedir.

(D) bölgesinde çok karşılaştığımız bir örnek verelim: Modern revizyonizme karşı tavır gibi, ihtilalin kaderini en derinden etkileyen, en önemli bir ilke meselesinde THKP,THKC'nin takipçilerinin sürekli olarak takındıkları tavır şudur: "Bunu biz bilelim, başkaları bilmesin, halk bilmesin, ne

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

lüzum var?" veya "bu meseleyi kadrolar bilsin ama kitleler bilmesin, ne lüzum var?" Bu, kitleye dönmek iddiasında olanların aslında ideolojik bakımdan hiç ilerlemediklerini; bugün yanlız esas hatalarının bu sefer kitleler içinde sürdürmeye karar vermiş olduklarını göstermiyor mu?

Aynı kendiliğindenci, geri siyasi bilince mahkum olan ve kitlelerin hor gören tavıra bir diğer örnek de şudur: Mahir Çayan - Yusuf Küpeli kliğinin takipçileri olan bazı şahıslar, (F) köyünde, Lenin'in Devlet kitabını köylülere okutmamak gerektiğini, bunun köylüleri ürkütebileceğini iddia etmişlerdir. Gösterdikleri gerekçe: Kitapta "komünizm" kelimesi geçiyormuş! Ve bu şahıslar, ihtilalci bir eğitim çalışmasının temel taşlarından olan Devlet yerine, Sosyalizmin Alfabesi gibi pestenkerani, ihtilalle ve kitlelerin acil ihtiyaçlarıyla ilgisi olmayan bir kitabı "tavsiye etmişlerdir....

Bu şahıslar, Marksist-Leninist kadroların önderliğinde gerçek ve sağlam bir eğitim çalışması gören öncü işçi ve yoksul köylülerle karşılaştıkların da, hayretler içinde kalmakta "eskiden niye böyle değildiniz?" gibi sorular sormaktadırlar.

Mesele, köylere, fabrikalara girmek değil, buralara girip doğru bir çalışma vermek, ihtilalci kitle çizgisini izlemek ve bütün pratik faaliyetlerde bu çizgiye göre hareket etmektir. "Kitleye dönenlerin" eski ideolojilerini sürdürdükleri ve bu ideolojiyi öncü işçi ve köylülere aktarmaya kalkıştıkları her yerde, kitle çalışması, ancak küçük burjuva ideolojisine karşı sert ve amansız mücadelelerle ilerleyecektir. "Kitlelere dönenler" herşeyden önce Mao Zedung Düşüncesini temel kabul etmedikleri ve mütevazi bir tavırla kitlelerin öğrencisi olmaya koyulmadıkları

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

sürece kitlelere sadece oportünist fikirlerini yayacaklardır. "Kitlelere dönenler", kitlelerin öncü kesimleri içinden kendilerine bir kaç taraftar kazanıp tekrar eski eylem çizgilerine dönebileceklerini sanıyorlar.

Küçük burjuva kliklerinin eylemleri ve çalışma tarzı, kitlelerin devrimci faaliyeti kendi dışlarında bir şey gibi görmelerine yol açmakta; devrimci faaliyete karşı, "bakalım, yapsınlar ne yapacaklarsa" tavrı takınmalarına hizmet etmektedir. Bu, özünde, "dışarıdan bir kurtarıcı" beklemek tavrıdır. Bu tavır ve bu bakış açısı, ihtilal uğrunda en aktif bir şekilde çalışması gereken temel kitleleri pasifizme ve ilgisizliğe itmektedir. Marksist-Leninist bir ihtilalci çalışma için, bu tavrın yıkılması gerekmektedir. Kitleleri harekete geçirmek, kitleleri yenilgilerin verdiği umutsuzluktan kurtarmak ve kitlelerde kendi gücüne güven duygusunu yaratmak için, kendiliğindenciliğin, bireyci terörizmin izlerini ve etkilerini silmek gerekmektedir. Kitleler, ancak bu yolla cesaret ve şevk kazanabilirler. Marksist-Leninist eleştirileri örtbas etmek için rastgele "pasifist" yaftasını asmaya kalkışanlar, temel kitleleri pasifleştirenlerin kendileri, kendi ideolojileri, kendi çalışma tarzları ve kendi eylemleri olduğunu görmelidirler. Kitleler ihtilalin seyircisi değildir.

Evet, Marksizm-Leninizmde, gerçekten yukarıdan aşağı olan bir şey vardır. Marksist-Leninist teşkilatlanma yukarıdan aşağı olur. Marksist-Leninist disiplin yukarıdan aşağı uygulanır. Kitlelerin güvenini kazanan ve kitlelerle en sıkı şekilde kaynaşan öncü parti, ihtilalci eylemi merkezi bir şekilde, yukarıdan aşağı bir şekilde tesbit eder ve yönetir. Ama yukarıdan aşağı teşkilatlanmak, kitleler içinde kök salmamak demek midir? Hayır!

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

Yukarıdan aşağı teşkilatlanmak, kitleler içinde kök salabilmek içindir. Kitleler içinde kök salmadan, kitleleri ihtilal yolunda yönetmek mümkün olabilir mi? Hayır, bu kesinlikle imkansızdır. Komünistler, tıpkı toprağa düşen tohum gibi, kitleler içinde yukarıdan aşağı kök salmalıdırlar. Kök salmalı ve toprağı kavramalı ve sıkılaştırmalı, bunu yaptıkça toprak tan güç alarak devrimci mücadeleyi geliştirmeli ve beslemeli, yönetmelidirler. Bazıları, "yukarıdan aşağı gideceğiz" diye en temel meseleyi, toprağa düşmeyi ve toprakta hem yukarıdan aşağı, hem de aşağıdan yukarı gitmeyi ihmal ediyorlar. Onlar, Komünistlerin devrimdeki rolünü kavrayamıyorlar; kitlelerin devrimdeki rolünü de kavrayamıyorlar. Havada, her gelen rüzgarla oradan oraya sürüklenirken, "yukarıdan aşağı gittiklerini" sanıyorlar. Köksüzlüklerini büyük laflarla, padişah elçisi tavırlarıyla, gösterişle ve küfürle gizleye

bileceklerini sanıyorlar. Böyleleri gerçek ihtilalci değillerdir.

Bu şekilde, kendiliğindenci bir anlayışla yürütülen mücadelenin yenilgi üstüne yenilgiye uğramasına şaşmamak gerekir.

4) Öfkeli aydınların halktan kopuk mücadelesi, hiçbir zaman başarılı olamaz. Bunlar, hakim sınıfların devlet gücü karşısında daima yenilgiye mahkûmdur. Bu gibi eylemler, kitlelerin ve kadroların devrimci gücünü israf etmekte, saptırmakta, çürütmektedir.

Banka soyma ve adam kaçırma gibi sözüm ona "askeri" eylemlerin hakim sınıflar tarafından kolayca yenilgiye uğratılmasında şaşılacak hiçbir şey yoktur.

Bu durum, bu eylemlerin her bakımdan halk kitlelerinden kopuk kalmasının tabii sonucudur.

Çünkü, bu eylemler gerçek ihtilalci eylemler değildir.

Çünkü, bu eylemler Marksizm-Leninizme yabancı bir ideolojiyi, küçük burjuva siyasi çizgisini ifade etmek tedirler.

Siyasi iktidar hedefine yönelmeyen; iktidarın bugünkü sahibi yerli hakim sınıflara yönelmeyen; kitlelere gerçek düşmanlarını ve siyasi iktidar hedefini açık seçik kavratmayan eylemler, halk kitlelerine uzak ve yabancı kalırlar, geniş kitleler içinde, hatta kitlelerin öncü kesimleri içinde ihtilal ateşini tutuşturamazlar.

Milliyetçi, anarşist ve kendiliğinci küçük burjuva ideolojisi ve çalışma tarzı hakim olduğu sürece, bu sonuçlar kaçınılmazdır. Bu ideoloji ve çalışma tarzı hakim olduğu sürece, kitlelerin öncü kesimlerinden bile kopuk kalınması, kitlelerin desteğinin sağlanamaması kaçınılmazdır. Tek gerçek çelik kale ve ihtilal için en büyük güç kaynağı, kitlelerdir. Onla

rın aktif çalışması ve maddi-manevi desteği sağlanmadıkça, hiçbir mücadele ve eylem çizgisi yaşayamaz. THKP, THKC ve THKO'nun yenilgileri, onların ideolojilerinin tabii sonucudur.

Gerçekten, "yukarıdan aşağı gittiği" iddia edilen, ama boş ve hafif bir tohum gibi havada oradan oraya sürüklenen bu örgütler, hiçbir zaman toprakta kök salamamakta, halktan güç alamamakta, aşağıdan yukarı bir ihtilalci hareket geliştirememekte ve hakim sınıflar vurdukça, köksüz ve kof kamışlar gibi yıkılmaktadır. Ve bu eylemleri yürüten gençlerin niyetleri ne kadar iyi, silahları ne kadar yeni, askeri eğitimleri ne kadar iyi, kaldıkları apartman katları ne kadar gizli, planları ne kadar etraflı olursa olsun, sonuç hep aynı olacaktır.

"Silahlarımız yetersizdi; askeri eğitimimiz yetersizdi. Bu yüzden ilk raundda yenildik ama daha iyi silahlarla ve daha iyi eğitimle başarı ka

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

zanacağız." Hayır, yenilginin sebebi silah ve askeri eğitim yetersizliği değildir. Yenilginin sebebi sınıfsaldır, ideolojiktir. Halk kitlelerini seferber edememek ve hakim sınıflar önünde yenik düşmek, oportünist bir küçük burjuva hareketi olmanın, oportünist küçük burjuva ideolojisi taşımanın kaçınılmaz sonucudur. Bu ideoloji esas olarak milliyetçiliğin, anarşizmin ve kendiliğindenciliğin karışımından meydana gelmektedir. Yapılan eylemler ve çalışma tarzının bütünü, bu üç vasfın varolduğunu göstermektedir. Yenilgileri önlemenin yolu, daha iyi silah aramak ve daha iyi askeri eğitim yapmak değil, herşeyden önce Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin ışığında savaşmaktır.

Aslında yenilgileri silah ve askeri eğitim yetersizliğinin tayin ettiğini sanmak da bir küçük burjuva görüşüdür. savaşta yenilgiyi ve zaferi, silahlar ve teknik eğitim değil, kitleler tayin eder. Bu, Marksizm-Leninizmin temel bir ilkesidir. Herşeyi silahların mükemmelliğinin, teknik eğitimin mükemmelliğinin tayin ettiğini sanmak, silahlı mücadelenin halkın işi olacağını reddeden bir görüştür. Bu, kitleleri ihtilale hazırlamaya yan çizen, para ile silah satın almaya, silah satın almak için para bulmayı bütün çalışmanın gövdesi haline getiren bir görüştür. "İktidar namlunun ucundadır" sözü, doğru ve evrensel bir ilkedir. Ama bu ne demektir? Bu, silahı halktan önemli sayan, silaha tapan bir görüş müdür? Silahı halktan önemli saymak, kitleleri hor gören küçük burjuva ideolojisinin bir parçasıdır. "İktidar namlunun ucundadır" ilkesi, bize halk savaşı yolunu gösteren bir ilkedir. Bu ilke, kesinlikle, "nasıl ateş ederseniz edin, yeter ki ateş edin" anlamına gelmez. Başkan Mao ihtilalci mücadelede halkın nasıl silahlanacağını; silahları kimin, kime karşı, nasıl kullanacağını çok a-

TÜRKİYE SOSYAL TARİH VAKFI TÜSTAV

çık seçik bir şekilde belirtmiştir. Başkan Mao tekrar tekrar belirtmiştir ki, halk savaşı kitlelerin savaşıdır; halk savaşı ve halk ordusu, proletarya partisi tarafından,işçilerin ve yoksul köylülerin bağrından yaratılmalıdır.Devrimci iktidar, ihtilalci komünist partisinin önderliğindeki işçi-köylü ordusunun namlularının ucundadır.Bu namlular,esas olarak savaş içinde düşmandan kazanılacaktır. Oysa THKO ve THKP gibi örgütlerin yüzbinlerce lira vererek satın aldıkları silahlar,daha patlamadan hakim sınıfların eline geçmiştir.

Namlular, yarı-sömürge,yarı-feodal bir ülkede,özellikle köylük bölgelerde toprak ağalarına,onların siyasi-askeri gücüne yöneltilmelidir. Emperyalizmin askeri işgali altındakalan bir ülkede ise,bu namlular,yabancı istila ordusuna ve onunla işbirliği yapan hainlere yöneltilir. Herşeyden önemlisi,bu namluların dipçiğini tutan eller,sıkı sıkıya ihtilalci kömünist partisinin kumandasında olmalıdır.Başkan Mao halk yığınları içinde kök salmış,disiplinli ve eleştiri - özeleştiri metodunu uygula-

yan, Marksist-Leninist bir partinin orduya kumanda etmesi gerektiğini;insanla silah arasındaki ilişkide insana öncelik verilmesi gerektiğini; siyasi sağlamlığın askeri kabiliyetten önce geldiğini ısrarla belirtmiştir.

Başkan Mao, bütün bu ilkeleri niçin etraflı olarak tesbit etmiştir? Çünkü onun düşüncesinin temel taşı,ihtilalin kitlelerin eseri olacağı fikridir. THKP,THKC ve THKO gibi örgütlerle aramızdaki ayrılık, döne döne bu noktaya gelmektedir.

İhtilalde silahın yeri konusunda; ihtilalci silahlı mücadelenin ne olduğu, nasıl başlatılabileceği ve nasıl sürdürülebileceği konusunda THKO, THKP kliklerinin fikir ve tutumları, Mao Zedung Düşüncesine taban tabana zıttır. THKP, THKO klikleri, Guevara ve Marigella gibi küçük burjuva aydınlarının "silahlı mücadele" anlayışlarını aynen kopye etmekte; bu anlayışın

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

ülkemizdeki savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bu, onların dünya çapında, küçük burjuva devrimci hareketlerinin bir parçası olduklarını göstermektedir. Guevara'nın ve Marigella'nın küçük burjuva düşüncesine göre, küçük genç ve aydın gruplarının silahlanarak "eyleme geçmeleri", halk savaşını başlatabilir ve bu yeterlidir. Bu gençler ve aydınlar, eylemleri için gerekli silahları, parayla satın alacaklardır ve gerekli parayı, "kendi eylemleriyle", yani banka soyarak, adam kaçırarak temin edebilirler. Ayrıca bu eylemler, halka hakim sınıfların ne kadar kof olduğunu da gösterecektir. Bu, "şehir gerillası"dır; "şehir gerillası","kır gerillası"na bir geçiş noktası teşkil eder. Yani ilkönce şehirlerde bu gibi eylemler yoluyla para bulunur ve bu arada hakim sınıfların ne kadar kof olduğu ispatlanır, sonra "kırda" eyleme geçilir. Elde edilen silah ve paralarla dağa çıkarak güya emperya-

lizme karşı mücadeleye girişmek de "kır gerillası" aşamasıdır. Guevara'nın ve Marigella'nın savundukları anlayışın özeti budur.

Bu anlayışın her noktası, tepeden tırnağa, Marksizm-Leninizme aykırıdır. İhtilal uğrunda savaşmak ve yenilgilerden kaçınmak isteyen dürüst devrimcilerin herşeyden önce bu anlayışı bütünüyle eleştirmeleri, bu anlayışın kökünü kazımaları ve bu anlayışı bütünüyle çöp sepetine atmaları gerekir.

Diyorlar ki: "Bu eylemler hiç olmazsa hakim sınıfların ne kadar kof olduklarını gösteriyor". Hayır, bu eylemler, hiç de onu göstermemektedir. Kitlelerden kopuk kaldıkları için kolayca yenik düşen bu eylemler, hakim sınıfların devletinin kofluğunu ortaya çıkaramamakta, tam tersine hakim sınıfların devletinin güçlü olduğu yolundaki teslimiyetçi fikri güçlendirmektedir. Bu eylemler geçici olarak başarılı olduğu zaman kitleler

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

içinde "dışarıdan bir kurtarıcı" bekleme havası yayılmakta; eylemler yenilgiye uğradığı zaman ise, kitleleri bir ümitsizlik ve karamsarlık sarmaktadır. Bir köylü arkadaş, hakim sınıfların kofluğunun nasıl ortaya konulabileceğini şu şekilde açıklıyor: "Pratikte, devlet gücünü ciddiye almak gerek. Devlet gücü, bu küçük grupların gücü karşısında büyüktür; onları eziyor ve dağıtıyor. Ama halkın gücü, devlet gücünden çok daha büyüktür ve devlet gücünü ezip dağıtacaktır." Hakim sınıfların ne kadar kof olduğunu göstermek istiyorsak, Marksizm-Leninizmin evrensel tecrübesinin ışığında, halk ihtilali için çalışmalıyız. Halkın silahlı mücadelesi de, yenilgilerden geçerek çelikleşir ve düşmanı alteder. Ama öfkeli küçük burjuva aydınlarımızın yenilgisinden tamamen farklıdır. Halkın mücadelesinin yenilgileri, içinde zafer tohumları taşır. Kitleler her yenilgiden dersler çıkararak yenmesini öğrenirler. Ama küçük burjuva

hareketlerinin yenilgilerinden çıkaracağımız ders, bir daha böyle hareketlere girişmemektir.

"Burjuvazi bizi bu eylemlere zorluyor" diyorsunuz. Bu, aslında çok önemli bir noktadır. Niçin burjuvazinin istediği şeyi yapalım? İhtilalci bir hareket, hiçbir zaman burjuvazinin onu götürmek istediği yere gitmez. Eğer burjuvazi onu kitlelerden tecrit etmek istiyorsa, ihtilalci hareket kitlelerle daha sıkı kaynaşmalıdır. Lenin şöyle diyor: Burjuvazinin tahriklerine ve kitleleri çürütme çabalarına, zayıflığımızın esas kaynağı olan, kitlelerden kopukluğu daha da vahimleştirecek taktiklerle cevap verilmemelidir. Eğer burjuvazinin bizi herhangi bir noktaya "zorladığını" hissediyorsak, derhal durup bunun anlamı üzerine düşünmeli ve soğukkanlılıkla hareket etmeliyiz. Yoksa hep burjuvazinin istediğini yapar, siyasi bağımsızlık diye bir şeyi olmayan bir hareket durumuna geliriz.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

III

Proletarya hareketi, THKP, THKC ve THKO gibi küçük burjuva örgütlerinin "çizgi değiştirme", "özeleştiri yapma" ve"kitlelere dönme" teşebbüslerine karşı tavrını dikkatle tayin etmelidir.

Proletarya hareketi ile küçük burjuva hareketleri arasındaki fark, banka soymak ve adam kacırmaya karşılık fabrikalarda ve köylerde çalışmak değildir. "Şimdi kitle içinde çalışacağız" diyerek "kitleye dönenlerin", Marksizm-Leninizm safına katıldıklarını sanmıyalım. Böyle bir tutum, küçük burjuva hareketleriyle aramızdaki temel ideolojik ve sınıfsal ayrılığı örtbas etmek, küçük burjuva ideolojisinin aramızda yaşamasına ve içten içe serpilip gelişmesine izin vermek olur.

Herşeyden önce, "özeleştiri yapmış" görünenlere şunu söylemeliyiz:

İhtilalin menfaatleri açısından,hatalarınızın etraflı,dürüst ve açık bir özeleştirisini yapmalısınız.Herşeyden önce, hatalarınızın ideolojik kaynağını tesbit etmelisiniz. Hatalarınızı bölük pörçük şeylermiş gibi göstermeye çalışmamalısınız. "Hatamız, eylemlerin zamanını iyi seçmemekti"; "Arkadaşlarımızı kurtarmak için bunları yapmaya mecburduk"; "Para bulmak için bunları yapmamız gerekirdi"; "Silahlanmamız ve askeri eğitimimiz yetersizdi" gibi mazeretler ileri sürmenin iki yüzlülük olduğunu kavramalısınız. Hatalarınız, bütünüyle Marksizm-Leninizme aykırı bir ideolojinin, küçük burjuva ideolojisinin kaçınılmaz sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Eğer gerçekten halkın kurtuluşuna hizmet etmek istiyorsanız, hataları örtbas etmek yerine, bu hataları bütünüyle ve bir bir ortaya koyan bir özeleştiri yapmalısınız.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Dü-

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

şüncesi, proletaryanın ideolojisidir. Bu düşünce, ihtilalin bilinçli ve teşkilatlı halk kitlelerinin eseri olacağını; ihtilale Marksist-Leninist teoriyle silahlanmış,disiplinli, eleştiri - özeleştiri metodunu uygulayan ve kitleler içinde kök salmış komünist partinin önderlik etmesi gerektiğini; yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede böyle bir partinin ihtilal yolunda kitleleri seferber edebilmesinin toprak devrimine öncelik vermekle mümkün olabileceğini; halk savaşının kitlelerin savaşı olduğunu; ancak kitlelere dayanarak başlatılabileceğini ve geliştirilebileceğini; savaşta partinin orduya kumanda ettiğini ve ideolojik sağlamlığın askeri kabiliyete öncelik taşıdığını savunur.

Bu düşünceyi kavramak ve uygulamak, ancak bütün diğer sınıf ideolojilerine karşı, reformculuğa, revizyonizme, opportünizme ve anarşizme karşı, bu düşünceyi açıkça savunmak, Mao Zedung Düşüncesinin mücadelesini

vermekle olur. Devrimde proletaryanın önderliğini kabul etmek, halk ihtilalini ve demokratik halk diktatörlüğünü kabul etmek için, herşeyden önce, Mao Zedung Düşüncesini bütünüyle benimsemek ve mücadelesini vermek şarttır.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini reddetmek, devrimde proletaryanın önderliğini reddetmek, ihtilalin kitlelerin eseri olacağını reddetmek, demokratik halk diktatörlüğünü ve proletarya diktatörlüğünü reddetmek demektir. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini reddetmek, gerek ülkemizde ve gerekse dünya çapında, proletaryanın sağlam komünist kampında değil, milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin çürük ve sathi kampında olmak demektir.

THKP, THKC ve THKO gibi örgütlerin yukarıda saydığımız bir dizi temel meseledeki tavırlarının, Mao Zedung Düşüncesine taban tabana zıt olduğunu görmüş bulunuyoruz. Bütün bu zıtlık-

DEVRİMCİ SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

ları özetlersek, ortaya çıkan durum, küçük burjuva ideolojisiyle proletarya ideolojisi arasındaki zıtlıktır.

Marksist-Leninist olmak için, her şeyden önce insanın taşıdığı ideoloji hakkında, Türkiye'de ve dünyada hangi kampa mensup olduğu hakkında, dünya çapında hangi ideolojiyi temel aldığı hakkında dürüst olması gerekir. Biz komünistler siyasi fikirlerimizi asla gizlemeyiz! Biz, esas olarak beş büyük öğretmeni ve dört büyük devrim tecrübesini tanıdığımızı; Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini ayıredici temel kabul ettiğimizi; bu nedenle, dünya Marksist-Leninist hareketinin bir parçası olduğumuzu açık seçik belirtiyor ve inançlarımızı kararlılıkla savunuyoruz.

Bu açık ve ilkeye dayanan tavır karşısında, Türkiye'deki küçük burjuva devrimcilerinin ve örgütlerinin tavrı nedir?

Onlar, Guevara ve Marigella'nın küçük burjuva ideolojisine yönelttiğimiz şiddetli eleştiriler karşısında, bu ideolojiyi açıkça savunmaya ve bu ideolojiden kaynaklarını açıkça belirtmeye bile cesaret edememektedirler. Onlar, zaman zaman, giriştikleri eylemlerin Guevara ve Marigella'nın ideolojisinden alındığını gizlemeye çalışmakta; banka soyma ve adam kaçırma eylemlerinin bir siyasi çizgi olduğunu gizlemeye çalışmakta; bu eylemleri, başka ve tali nedenlerden ötürü yapılmış gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

Onlar, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine karşı tavırlarında da aynı derecede sinsi ve kaypak taktikler izlemektedirler. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini açıkça eleştirmeye cesaret edemedikleri için, çeşitli şekillerde, bu düşünce hakkında şüpheler uyandırmak, bu düşünceye gizli ve sinsi bir şekilde saldırmak, her ne pahasına olursa olsun bu düşüncenin halk kitlelerı i-

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ VAKFI

çinde yayılmasını ba- alama taktikle-
ri kullanmaktadırlar.

Onlar, Mao Zedung Düşüncesini red-
dederek, Marksist-Leninist olunacağı
iddiasındadırlar. Bu, her çağda, Mark-
sizm-Leninizmi reddeden akımların or-
tak vasfıdır. Revizyonist ve oportü-
nist akımlar, genellikle, Marksist
düşüncenin geçmişte kalan kesimini
reddetmeye cesaret edemedikleri için,
saldırılarını içinde yaşadıkları ça-
ğın Marksizmine, Marksizmin o günkü
özüne yöneltirler. İçinde bulunduk-
ları dönemin Marksizmini, Marksizmin
geçmişteki gelişmesinden koparmaya
ve böylelikle yaşayan Marksizmin uy-
gulanmasını engellemeye çabalarlar.

Marks ve Engels'in ölümünden son-
ra, Batı Avrupa'nın sosyalist parti-
leri, Marksizmin temel ilkelerinden
ve ihtilalci ruhundan gittikçe uzak-
laştılar. Bu oportünist partilere
karşı ihtilalci Marksizmi savunan ve

geliştiren Lenin oldu. Lenin, mücade-
le içinde Marksizmi yeni ve daha yük-
sek bir düzeye, Marksizm-Leninizm dü-
zeyine ulaştırdı. O günün oportünist
ve revizyonist partileri, Marks'a sal-
dırmaya cesaret edemedikleri için, Le-
nin'e saldırdılar; Lenin'i Marksist
değilmiş gibi göstermeye ve Leninizm-
mi Marksizm'den koparmaya boş yere
çabaladılar. Bu tavra karşılık, o gün
ihtilalci Marksizmi kavrayan herkes,
Leninizmin bayrağı etrafında toplan-
dı. II. Enternasyonal oportünizmine
karşı mücadele edildiği dönemde, bir
kimsenin Marksist olduğunu, ama Leni-
nist olmadığını iddia etmeye kalkış-
ması, Leninizm hakkında şüphe uyandır
maya kalkışması veya "Leninizmden ba-
ğımsızlık" iddia etmeye kalkışması, o-
nun hangi kamptan olduğunu derhal be-
li ederdi.

Aynı şekilde, Stalin'in ölümünden
sonra Sovyetler Birliğinde iktidarı
gaspeden burjuva yolcuları, Marks'a

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

ve Lenin'e saldırmaya cesaret edemedikleri için, Marksizm-Leninizme düşmanlıklarını Stalin'e karşı bir saldırı perdesi altında gizlemeye çabaladılar. Onlar, Stalin'in Marksizme katkılarını reddettiler; Stalin'e hayasızca küfrettiler ve Stalin'i Marksizm-Leninizmin tarihi geleneğinden koparıp "alelade bir lider" gibi göstermeye uğraştılar. Aslında Marksizm-Leninizmi bütünüyle reddeden ve bir dizi temel meselede, Marksizm-Leninizmi inkar ettiğini derhal açığa vuran modern revizyonizme karşı, Mao Zedung ve çağımızın diğer Marksist-Leninistleri Stalin'i cesaretle savundular ve Marksizm-Leninizmin ihtilalci ruhunu yüksek tuttular.

Mao Zedung Düşüncesi, çağımızın Marksizm-Leninizmidir. Çin Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin 50 yılı kapsayan pratiği için de Başkan Mao, Marksizm-Leninizme çok önemli katkılarda bulunmuştur. Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülke-

lerde demokratik halk ihtilali ve halk savaşı teorisi ve sosyalizm döneminde ihtilalin sürdürülmesi teorisi, bu katkıların en önemlileridir. Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri, çağımızda bu teoriler içinde yaşamakta ve pratiğe dökülmektedir. Emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızda, bütün ülkelerin işçileri, dünyanın ezilen halkları ve gerçek sosyalist ülkeler, Mao Zedung Düşüncesine bakarak yollarını tayin etmektedirler.

İşte bütün bu nedenlerle, aslında Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine karşı olan bugünkü oportünist ve revizyonistler, saldırılarını Mao Zedung Düşüncesine yöneltmektedirler. Onlar, Mao Zedung'un dünya çapındaki önemini inkar etmekte; Mao Zedung'u "alelade bir lider, yalnızca Çin halkının lideri" gibi göstermeye çalış-

TÜSTAV SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

makta; Mao Zedung'un Marksizme katkılarını reddetmekte; hatta Mao Zedung'un "önemli hataları olduğunu" iddia etmeye yeltenmektedirler.

Ülkemizin küçük burjuva oportünistlerinin, THKP, THKC ve THKO'nun tavrı da tamı tamına budur.

"Mao Zedung'un herşeyini kabul etmiyoruz, o da hatalar yapmıştır"; "Mao büyük bir devrimcidir, Çin halkının önderidir, o kadar"; "Mao'da yeni bir şey yoktur, Lenin herşeyi söylemiştir"; vb. gibi sözler, oportünist önderler tarafından, Mao Zedung Düşüncesine düşmanlığı geliştirmek için her yerde yaygın olarak kullanılmaktadır.

THKP, THKC ve THKO'nun takipçileri, Latin Amerikadaki burjuva ve küçük burjuva hareketlerini örnek alışlarını, "bütün ülkelerin tecrübelirenden faydalanmalıyız" diyerek mazur göstermeye çabalamaktadırlar.

Evet, hiç şüphesiz bütün ülkelerin deneylerinden faydalanmalıyız, ama hangi sınıfların deneylerinden faydalanmalıyız? Bu konuda verilecek bir cevapları yoktur, çünkü onlar, "bütün ülkelerin tecrübelerinden yararlanmak" şiarlarıyla, işçi sınıfının ve ezilen halkların tecrübelerini ve bu tecrübenin teorisi olan Mao Zedung Düşüncesini reddedip küçük burjuvaziyi"örnek" almaya kalkışmaktadırlar. "Herşeyden faydalanmak" ifadesini, küçük burjuva devrimciliğini Marksizm-Leninizm ile aynı düzeye çıkartmak için bir merdiven olarak kullanmaktadırlar. Bu gibilerin Mark, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'tan faydalandıkları hiç görülmemiştir, ama ısrarla Guevara, Marigella, Douglas Bravo'yu taklit ediyorlar. Çıkıp bunu açıkça söyliyememektedirler. Bu, Marksizm-Leninizmi sinsice inkar etmeye kalkışmaktır.

THKP, THKC ve THKO'nun takipçileri, Mao Zedung Düşüncesinden "bağımsızlık"

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

ilan etmekte, beri yandan, "Marksist-Leninist" olduklarını iddia etmektedirler. Bu, bugünkü uluslararası komünist hareketin ortak ilkelerini reddetmek, aslında Marksizm-Leninizm den "bağımsızlık" ilan etmek ve burjuvaziye bağımlılık ilan etmektir. Bu Leninist olmayıp Marksist olmayı iddia etmek kadar fecidir.

THKP, THKC ve THKO'nun modern revizyonizme karşı tavırları da, bu bakımdan son derece öğreticidir.

Modern revizyonizm, çağımızda, Marksizm-Leninizm kisvesi altında Marksizm-Leninizmden sapan, en tehlikeli ve en aldatıcı burjuva düşüncesidir. Modern revizyonizm bütün temel meselelerde Marksizm-Leninizmi tamamen inkar etmiş; uluslararası planda Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yaparak dünya halklarının devrimci mücadelesini bastırmaya ve baltalamaya girişmiş; Sovyetler Birliğinde ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde ise, ye-

ni ve sinsi biçimlerde kapitalizmi geri getirmiştir. Modern revizyonizme karşı ideolojik mücadele, bütün ülkelerdeki Marksist-Leninistlerin önemli bir **görevidir**, çünkü modern revizyonizmle mücadele etmeden Mao Zedung Düşüncesini kavramak ve ihtilal yapmak mümkün değildir. Her ülkedeki devrimin kaderi, o ülkedeki ihtilalcilerin modern revizyonizm ile Mao Zedung Düşüncesi arasında saflarını tayin etmelerine ve ideolojik mücadele görevlerini omuzlamalarına bağlıdır.

Bu durum karşısında, ülkemizdeki oportünistler ne yapıyorlar? Onlar, çeşitli mazeretlerle ve var güçleriyle modern revizyonizme karşı ideolojik mücadeleyi tatil etmeye kalkışmaktadırlar.

"Bu mesele, Çin ile Sovyetler Birliğini ilgilendirir, onların arasın-

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

daki bir çatışmadır. Biz Pekin ağzıyla konuşmayız; bu bağımsızlığımıza sığmaz" diyorlar. Hayır, bu mesele, Çin - Sovyetler Birliği meselesi değildir. Bu burjuva ideolojisiyle proletarya ideolojisi nin çatışması meselesidir. Ve her ülkede devrimin kaderini ilgilendirir. Dünya sosyalizminin kalesi olan Çin Halk Cumhuriyeti ile aynı safta yer almak, Marksizm-Leninizmin safında yer almak demektir. Bu, hiçbir şekilde bizim bağımsızlığımızı ortadan kaldırmak. Çin Halk Cumhuriyeti ile, diğer sosyalist ülkelerle ve diğer Marksist-Leninist hareketlerle ilişkilerimiz, ideolojik birlik, eşitlik ve kardeşlik esaslarına dayanır. Tam tersine, modern revizyonizm ile Mao Zedung Düşüncesi arasında "tarafsızlık" iddia etmek, aslında modern revizyonizmin tarafını tutmak demektir. Ve asıl bu tutum, giderek her bakımdan modern revizyonizme bağlanmaya varır. Marksizm-Leniniz

min safında yer almayı "Pekin ağzı" olarak nitelendirmek, proleter enternasyonalizmi ile bağdaşmayan berbat bir tavırdır. Bu, bir burjuva milliyetçisi tavırdır ve Amerikan emperyalizminin "Moskova uşağı", "Çin uşağı" gibi anti-komünist küfürleriyle tamamen aynı sepettedir.

"Mücadeleyi yanlış hedeflere saptırmayalım; bugün baş düşman ABD emperyalizmidir," duyorlar. Evet, baş düşman ABD emperyalizmidir ve modern revizyonizm, onun baş yardakçısıdır. ABD emperyalizmi, devrimleri ezmeye çalışmaktadır. Modern revizyonizm ise dünya halklarını devrim yolundan saptırmaya uğraşmaktadır. Modern revizyonizm, Büyük Proleter Kültür Devriminden bu yana, her ülkede açıkça karşı devrim safına geçmiştir. Modern revizyonizme karşı yürütülen ideolojik mücadele her ülkede devrimin zaferi ve ABD emperyalizminin yenilgisi için zorunludur. Yanlışlarla mücadele etmeden doğruları kavramak ve uygulamak mümkün

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VAKFI

müdür? Lenin'in zamanında, İkinci Enternasyonal opportünizmi ile mücadele etmeden Leninist olmak mümkün müydü? Lenin bize, opportünizm ile mücadele etmeden emperyalizm ile mücadele etmek iddiasının ikiyüzlülükten başka bir şey olmadığını öğretiyor.

"Biz de Çin ve Arnavutluk gibi devrim yapalım, biz de Sovyetler Birliğini eleştirmeye hak kazanırız." diyorlar. Çin ve Arnavutluk modern revizyonizmi kendileri devrim yapmış oldukları için değil, Marksist-Leninist oldukları için eleştiriyorlar. Modern revizyonizme karşı mücadele görevini "devrimden sonraya" ertelersek, biz Mao Zedung Düşüncesini nasıl kavrayıp, nasıl devrim yapacağız? Bu, bir hayalden ibaret değil midir? Bir burjuva ideolojisini eleştirmek için nasıl oluyor da devrim yapmayı beklemek gerekiyor. Bu, modern revizyonizme teslim olmak demektir.

"Bunu kadrolar bilsin ama kitleler

bilmesin, ne lüzum var?" diyorlar. Niçin? Kitlelerin modern revizyonizmi bilmesi ne gibi bir zarar verebilir? Halkımızın çağımızda kimlerin Marksizm-Leninizmden saptıklarını, nasıl saptıklarını bilmesi niçin kötü bir şey olsun? Bu kötü değil, çok iyi birşeydir! Eğer biz ihtilalci olduğumuzu iddia ediyorsak, eğer biz halk için çalıştığımızı söylüyorsak, nasıl olur da ihtilalin temel meselelerinde gerçekleri halktan gizleriz. "Kadroların bilmesi yeter" demek, kadroların kitlelerin bağrından çıkacağını, ihtilalin kitlelerin eseri olacağını reddetmektir. Bu, kitlelere karşı gizli bir düşmanlık ve diktatörlük politikası gütmek, kitleleri hor görmektir. Bu tutum aslında "kimse bilmesin, kimse mücadele etmesin" demektir. Kitleler revizyonizm ile mücadele etmeden sosyalizmi kavrayamazlar.

TÜSTAV SOSYAL TARİH ARŞİVİ

"Doğru ama, Sovyetler Birliğinden vuku bulması muhtemel yardımları da düşünelim ve onlara pek saldırmayalım" diyorlar. Bu, devrim için halka değil, burjuvaziye sırt dayayan bir tutumdur. Bırakalım bu saçma hayalleri! Revizyonizm, devrimden yana değil karşı devrimden yanadır. "Babasının hayrına" yardım etmez! Kendi sosyal emperyalist emelleri için bunu yapar. Bir köylü arkadaşın dediği gibi, "etmezse etmesin, biz esas olarak kendi gücümüze ve dünya sosyalizmine güveniyoruz!" Türkiye halklarının haklı mücadelesi, bütün ülkelerin proletaryasının, ezilen halkların ve gerçek sosyalist ülkelerin desteğini mutlaka alacaktır.

Küçük burjuva oportünistlerinin savundukları bütün bu fikirler, modern revizyonistlerle nasıl uzlaştıklarını ortaya koymaktadır. Bu neyi gösterir? Belli bir anda, Marksizm-Leninizme aykırı çeşitli akımlar,

çeşitli sapmalar içinde en önemlisi, en tehlikelisi hangisiyse, bütün diğer sapmalar da onun etrafına toplanırlar, onunla uzlaşırlar ve onunde sonunda aynı kapıya çıkarlar.

Yanlış fikirlerin zararlı otlar gibi temizleyenek kitleleri ihtilal yolunda seferber edeceğiz. Küçük burjuva oportünizmine karşı tavrımız da budur. Belli meselelerde, belli temeller üzerinde güçbirliği yapmaya her zaman hazırız. Ama bunun yanısıra, yanlış ideolojilere karşı mücadeleyi de bir an bile elden bırakmıyacağız. Burjuva ve küçük burjuva ideolojilerine karşı mücadele etmeden, kadroları ve kitleleri Mao Zedung Düşüncesi ile teçhiz edemeyiz. Oportünistlerin iddia ettiği gibi, ilkönce "sosyalizm" sonra "revizyonizm" öğrenilmez. İşçi sınıfının ihtilalci düşüncesi revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele içinde kavranır.

Yenilmez Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi, proletaryanın dünyayı

TÜSTAV TÜRKİYE SOSYAL TARİHİ ARAŞTIRMA VAKFI

öğrenmek, değiştirmek ve tarihi ileri götürmek için güçlü silahıdır.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi, yüzlerce milyonluk devrimci yığınlarla ve bütün ülkelerde halk devriminin somut pratiğiyle kaynaştırıldığında, bütün eski dünyayı ezip paramparça edecek olan, tükenmez devrimci gücü ortaya çıkaracaktır.

Yaşasın ihtilalci kitle çizgisi!

Yaşasın devrimimize ışık tutan, yüce Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!

TÜRKİYE SOSYALİZMİ ARAŞTIRMA VAKFI